Patronsuz Efendisiz Dünya İçin

Anarşistler bu sene de, 1886'da işçilerin örgütlenmesinde elebaşı ilan edilen anarşist işçilerin asılmasıyla ezilenlerin mücadele gününe dönüşen Bir Mayıs'a çeşitli atıflarda bulunarak birçok yerde sokaklardaydı. **s 18**

Paylaşma Masaları Büyüyor

Liselerde bencil kantin kültürüne karşı Paylaşma Masaları kuran liselilerle okul idaresi arasındaki kavga sürüyor. **s 8**

meydan

1 TL

www.meydangazetesi.org

"İnsan ancak kendi kadar özgür insanların arasında özgürdür"

AYLIK ANARŞİST GAZETE
SAYI:1
MAYIS 2012

Savaşta Barışta KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

Kapitalizmin savaş tamtamları dün Libya bugünse Suriye için çalıyor. Gözlemciler Suriye'de savaşı çıkartıcak bahaneleri arıyorlar. Şimdi dünyanın her yanında Aynı Irak savaşında olduğu gibi "Savaş'a Hayır" solganlarıyla sokaklar dolup taşacak. Uçakların, tankların bombaların, mermilerin, yaşamı yok edişini televizyonlarda izleyeceğiz, gazetelerde okuyacağız. Ölümler birer istatisliğe dönüşecek. Suriye'de bu savaş öncesi bekleme süreci; Küresel kapitalizmin efendileri ile Suriye'li efendiler arasında bir anlaşmayla biterse belki savaş çıkmaz bile. **s 16**

Ayşe Tükrükçü'nün genelevde yaşadığı yıllarının anlatıldığı kitap:

Hayatsız Kadın Ayşe

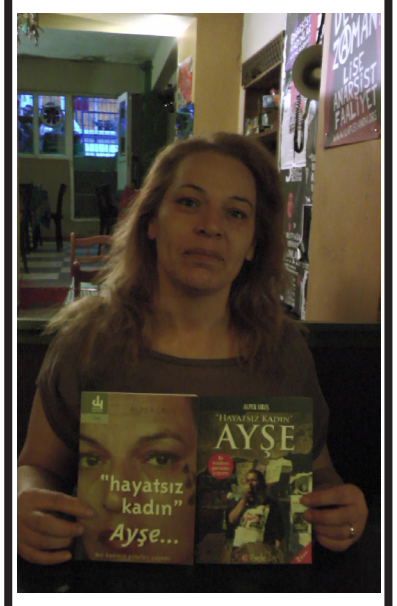

"Başkaydı genelevde yaşam... Gün erken başlıyor, geç bitiyordu. Sabah erken kalkılıyor, yıkanılıyordu önce. Sonra gün içinde ayaküstü yapılan yemekten çok aperatif tarzı öğle yemeğinin yerini de tutacak kahvaltıya oturuluyordu satılanlar.

Günün en güzel anı, genelevin koşullarını göz önüne alındığında kahvaltının üzerine içilen bir fincan kahve ve bu ağır emekçilerin nadiren ettikleri hoş sohbetler oluyordu. İçilen kahvenin ardından saçlara fön çekilir, tırnaklara oje sürülür ve bir erkeğe en güzel en cazip gelecek makyaj seremonisi saat en geç 11.00'de tamamlanırdı. Salona çıkıldıktan sonraysa akşamın 22.00'sine bazen 23.00'üne kadar çalışılırdı. Ortalama bir hayat kadını sıradan bir gününde 20-25 erkeğe sunulurdu."

Ayşe Tükrükçü

İktidarsızlar Özgürdür

Kadının özgürleşmesi; kadına dayatılan toplumsal cinsiyet rollerinin, erkek egemenliğinin, iktidarın ve kapitalizmin reddedilmesiyle mümkündür

Kadının konumu ve toplumsal cinsiyet

Yaşadığımız toplum ve toplumun tüm değer yargıları cinsiyetçidir. Aile cinsiyetçidir. Dinsel öğretiler cinsiyetçidir. Kültürel ve ahlaki normlar, kurallar, yasalar, örf ve adetler cinsiyetçiliği normalleştirir. Kadınlık ve erkeklik kültürel olarak inşa edilen ve öğrenilen kalıplardır. Toplumsal olarak kurulan bu toplumsal cinsiyet kalıpları, kadın ve erkeğin toplum içindeki konumu ve bu konuma uygun rollerini, kadın-erkeğin, özel ve kamusal alanda nerede duracağı, toplumsal hayata ne oranda katılacağı ve nasıl temsil edileceğini belirler. Toplumsal cinsiyet; biyolojik cinsiyetten farklı olarak toplumsal ve kültürel olarak belirlenen ve dolayısıyla içeriği toplumdan topluma olduğu kadar tarihsel olarak da değişebilen 'cinsiyet konumu' ya da 'cins kimliği' dir. Bu anlamıyla toplumsal cinsiyet yalnızca cinsiyet farklılığını belirlemekle kalmaz, aynı zamanda cinsler arasındaki iktidar ilişkilerini de belirler. Kadının konumunu, kadının ev içinde ve ev dışındaki konumunu belirleyen, kadının bedeni ile cinselliği üzerindeki kontrol ve cinsiyetler arası eşitsizliği besleyen, koruyan ve yeniden üreten durumlar üzerinden anlaşılabilir. Bu durumlar; küçük yaşta ya da istenmeyen zorla evlilikler, başlık parası, töre, boşanma kuralları, namus cinayetleri gibi aileye ilişkin toplumsal durumlar ile kadının eğitim durumu, çalışma olanakları, siyasal ve toplumsal hayata katılım düzeylerini gösteren daha çok ekonomik olan durumlardır. Kadın, cinsiyetçi iktidarın, erkek egemenliğinin sömürüsüne kaçınılmaz şekilde maruz kalmakta ve günümüz kapitalizmiyle birlikte sömürüye daha fazla saplanmaktadır. Sonuç olarak ise cinsiyete dayalı işbölümü temelinde bakarsak büyük oranda kadının 'ev kadını' ve "annelik" rollerine sıkıştırıldığını söyleyebiliriz.

Kadının özgürleşmesi kapitalizmin reddedilmesidir

İnsanlığın, varoluşuna ve tüm yaşam kültürüne saldıran, sıçradığı her alanı piyasalaştıran kapitalizm, insanlık tarihi boyunca var olan kadın sömürüsünü önceki egemen sistemlerden devralıp dönüştürerek toplumsal bir boyuta taşımıştır. Cinsiyetçi toplumlar yaratmış, devletin tüm aygıtlarını erkek egemenliğini yeniden üretmek üzere şekillendirmiştir. Erkek; evde reis, iş yerinde patron, yaşamsal alanda koşulsuz iktidar olmuştur. Kadın; kapitalist toplumda emek sömürüsüyle beraber aynı zamanda beden sömürüsüne maruz bırakılmış ve kapitalizmin vahşi pazarında birer reklam unsuru ve cinsel obje olarak metalaştırılmıştır. Kapitalizmin eleştirisini yapmayan, kapitalist üretim ve tüketim ilişkilerini gözden geçirmeyen, yaşamsal olarak kapitalizmin yarattığı kültürel burjuvaziyi yaşamlardan söküp atamayan bir kadın mücadelesinden bahsetmek eksik olacaktır. Bu büyük eksiklik kadınları erkek egemenliğine karşı verilen mücadelede bireysel farkındalıklar yaratmaktan öteye geçiremez. Kapitalist toplumda kadının yoksullaşması ve kapitalizm kıskacında sömürülerek yoksunlaşması hali kaçınılmazdır. Bu durumda antikapitalist bir mücadeleye gereksinim ortaya çıkar. Kadın; kapitalizmle kurduğu sosyal ve ekonomik bağları ortadan kaldırarak, kolektif üretime dayalı tüketim zemininde ve kolektif yaşamsal ilişkilerde kendisini yeniden tanımlamalıdır. Bütünlüklü bir mücadele olarak Kapitalizm topyekün reddedilmelidir.

Kadının özgürleşmesi iktidarın reddedilmesidir

Kadınların erkek egemen bir sistemde farklı tahakküm biçimleriyle sömürüye maruz kalmalarının en temel nedeni iktidarın varlığıdır. Anarşizm; sadece siyasal ve ekonomik iktidarı değil, hepsinden önce ve hepsinden öte, insanın insan üzerinde kurduğu iktidarın ortadan kaldırılması gerekliliğinden bahsetmektedir. 'Muktedir olmak', diğer yandan muktedir olana biat etmek her iki durumda da güç ilişkisinin bir sonucudur. İktidarın mutlaklaşmasının ölçüsü, iktidar olanın da ona tabi olanın da bu güce tapınma ölçüsüdür. İktidarın dayattığı güç ilişkisi tek taraflı değildir, iktidarın kendisi ve ona tabi olanın biatı olmadan iktidar süreklilik kazanamaz. Biat eden bu gücün kölesi haline gelir. İktidar ise gücü elinde bulundurmaya bağladığı oranda, gücünü yitirme kaygısı ile kendi gücünün kölesi olur. Günümüz erkek egemen sisteminde erkek ve kadın ilişkisini bu bağlamda ele alırsak kadının özgürleşmesi öncelikli olarak iktidarı elinde bulunduran erkeğe biat etmeyi reddetmekten geçmelidir. Böylece kadının özgürleşmesi iktidarın reddedilmesi ve iktidarın uyguladığı tüm tahakküm biçimlerinin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Dolayısıyla erkek düşmanlar, erkekleşen kadın görünümlü düşmanlar, erkekleşmek için iktidarlaşmak zorunda kalmanın kaçınılmaz görüngüleridir.

Anarşist kadınlar özgürleşiyor

'Tarih boyunca esaret altında bir kadın var. Kurtarılmayı bekleyen, kurtulması gereken kadın. Kurtulmaksa; hem karşı cinse savaş açmakla hem de eşit, adaletli ve özgür bir dünya yaratmak peşinde mücadele etmekle mümkün. Kurtulmak devrim. Devrim ise kadın için mutlak kurtuluş demek.'

Anarşizm, bu tarihsel ezberi ve çizgisel mantığı reddeder. Anarşist kadınlar; kadınların devrimle gelecek kurtuluşundan değil, kendisini özgürleştirerek bugünden yaratacağı içsel devriminden bahsetmektedirler. Bu içsel devrim düşlediğini eyleyen hayatlarının kontrolünü bugünden eline alan özgürleşen insanların devrimidir. Kadınların mücadelesi bütünlüklü olmakla birlikte aynı zamanda tüm insanlığın dönüşümünü sağlayacak bir devrim mücadelesidir. Cinsiyetsiz ve iktidarsız bir toplumun, kapitalizmin ortadan kaldırılarak eşit ve adaletli bir dünyanın yaratılmasıdır. Dolayısıyla biz Anarşist kadınlar olarak bizlere dayatılan toplumsal cinsiyet rollerini, cins ayrımcılığını, erkek egemen anlayışı, iktidar mekanizmalarını ve hayatlarımızı çalan kapitalizmi reddediyoruz. Kolektif paylaşım alanlarımızı çoğaltarak sosyal ve ekonomik çözümlemelerimizi bugünden ortaklaştırıyoruz. Devletten ve devletin dili olan yasaların çözüm zeminlerinden medet ummayarak, dayanışmacı kolektif birlikteliği ve inancı yaratıyoruz. Dünyanın bir ucundan diğer bir ucuna duyuluyor; Brezilya'nın topraksız kadınlarından, Zapatistler'in özgür komünlerinden, Kürdistan'ın itaatsiz, Paris komününün kara bayraklı, İspanya'nın yürekli kadınlarından yükselen çığlıklar… Özgürleşen kadınların çığlıkları… İsyan çığlıkları…

Bu çığlığa kulak verelim…

Asiye Nasıl Kurtulur?

Yoksulları kader deyin, uyutun
Uyanana para verin, susturun
Susmayanı zora koyun, çektirin
Böyle gelmiş böyle gitsin, sürdürün

Kadına dair, kadınların yaşadığı sömürü, şiddet, tecavüz, taciz, ayrımcılık ve ölümlere dair çok yazıldı, çizildi, tartışıldı ve halen tartışılmaya devam ediliyor. Erkek egemen sistem içerisinde, devletin ve kapitalizmin işbirliği yaparak kadını her koşulda yok saymasına kader deyip, kaderine mahkûm olmasını emredenlere karşı, bir ses olabilmek için gazetemizin 3. sayfasına"Asiye Nasıl Kurtulur" başlığını atalım istedik.

Peki, Asiye kimdir?

Asiye sokakta kocası tarafından öldürülen kadın, Asiye barış için yola çıktığında tecavüze uğrayıp öldürülen Pippa Bacca, Asiye sevgilisinin tehditlerinden dolayı gittiği adliye önünde öldürülen Sibel, Asiye kardeşinin borcu yüzünden kocası tarafından öldürülen Feride, Asiye boşanmasına rağmen sevgilisiyle konuştuğunu düşünen eski kocası tarafından öldürülen Sabahat, Asiye devlet memurları ve esnaf tarafından defalarca tecavüze uğrayan 13 yaşındaki N.Ç., Asiye 14 yaşında 22 kişinin tecavüzüne uğrayıp devlet tarafından zeka geriliği olduğu iddia edilen Ç.K, Asiye sendikalı olduğu için işinden kovulan Türkan, Asiye polis tarafından keyfe keder gözaltına alınıp karakolda dövülen Fevziye, Asiye başlık parası için iki kez ailesi tarafından zorla evlendirilen Yeliz, Asiye eşi tarafından fuhuşa sürüklenen Aysun, Asiye bütün kadınlardır.

Her taraftan tıkadınız yolumu;
Yoksullukla bağladınız kolumu
İstemeden seçtirdiniz sonumu;
Şimdi kolay sayın bayan öl demek

Film deki senaryoya göre Asiye bir hayat kadınıdır ve Fuhuşla Mücadele Derneği'ne fuhuştan kurtulmak için bir mektup yazmıştır. Dernek başkanı Asiye'yi ziyarete geldiğinde genelevde Asiye adında birini bulamaz. Asiye'nin kim olduğunu bulabilmek için genelev çalışanları tarafından "Sayın Bayan'a" bir oyun teklif edilir. Asiye'nin hayatı canlandırılır, her dönüm noktasında dernek başkanına "Asiye'nin şimdi nasıl kurtulacağı" sorulur, başkanın verdiği cevaplara göre oyun her defasında yeniden kurulur.

Kapitalizmi simgeleyen Fuhuşla Mücadele Derneği başkanı olan" Sayın Bayan" filmde her seferinde Asiye için yeni bir senaryo yazmaktadır. Kapitalizm tarafından yazılan oyunları kurtuluşa gidecek bir yol olarak gören ve bunun için oynayan Asiye, her seferinde sömürülmekte, yıpranmakta, ötelenmekte, mutsuzlaşmakta, şiddet görmekte, öldürülmektedir. Sayın Bayan, Asiye'nin "mutlaka kurtulması gerekiyor" derken onun için tasarladığı her şey, Asiye'yi daha da kötüleştirir. Asiye her defasında yok oluşun eşiğine düşer, çaresizleşir ve aciz durumda bırakılır.

Davranamı yok edin,
Direneni gebertin
Ezin, vurun, öldürün;
Devam etsin bu hayat.

Oyunda, Fuhuşla Mücadele Derneği Başkanı Sayn Bayan "bu tip kadınlar" diye nitelendirdiği Asiyelere acımakta, zavallı, yazık diye hitap etmektedir. Bir yandan da toplumda fuhuşa sürüklenen kadınlara nasıl bakıldığını anlatmak isterken her seferinde kadınların ötelendiğine, dışlandığına ve kötü muamele gördüğüne tanık olunur. Oyunda, Asiye her defasında kaderine teslim olmakta ve yeniden bir kurtuluş senaryosu içinde kendini bulmaktadır.

Asiye Nasıl Kurtulur? sorusu her defasında yeniden sorulur. Oyunun sonunda Asiye bambaşka biri olarak çıkar karşımıza. Sayın Bayan ise genelevdeki ziyaretini sonlandırarak oyundan ayrılır. Devam edecek...

Ağaoğlu'ndan Ağakızına Araba

Ali Ağaoğlu geçtiğimiz ay **18 yaşını yeni dolduran kızı Sena'ya** 550 bin Euro'luk son model bir araba aldı. Adını telaffuz ederken zorlandığımız Bentley Continental GTC marka araba'nın fiyatı asgari ücret alan bir işçinin 125 yıllık maaşına denk geliyor. Arabanın fiyatı hakkında sorulan sorulara "Önemli değil. Ben fiyat sormam, o işi muhasebem halleder" diyerek cevap verdi. Kızı Sena'ya geçen sene doğum gününde helikopterle özel pasta getiren Ağaoğlu, kızına arabasını ehliyet alınca alacağını açıklamıştı.

Ağa'nın "Hobileri"

Güvenlik sebebiyle boğaz manzaralı bir villada oturduğunu söyleyen Ali Ağaoğlu'nun garajında "AGA" plakalı onlarca araba bulunuyor. Neredeyse her araba fuarında bir araba alan ağa, son olarak İngiltere'den Kraliyet izni ile 2.5 milyon dolarlık Roll Royce Phantom getirtmişti. Ağaoğlu'nun garajında, Rolls Royce, Bentley, Ferrari, Maserati, Tesla, Lamborghini, Porsche gibi her biri servet değerinde olan 10 milyon doların üzerinde 20'ye yakın otomobili bulunuyor.

Verdiği bir röportajda 20-30 tane saati olduğunu söyleyen Ağa'nın hobilerinden biri de saatlermiş. Ağa'nın aldığı en son saat ise 1 milyon 200 bin TL değerinde.

Bu kadar akıl almaz bir servete ulaşan Ali Ağaoğlu şirketler grubunun temeli, 12 Eylül darbesinden hemen sonra 1981'de atılıyor. Kenan Evren'in teşviklerinden yararlanarak zenginleşen ağa, birçok insanı evsiz bırakıp sokağa atan, insanların vadilerine HES yaparak sularını alıkoyan bir milyarder oluyor.

Milyarder ağa, zenginliğinin verdiği "asaletle" televizyonlardaki yardım programlarına çıkarak sözde kendinin ne kadar "vicdanlı" ne kadar"hayırsever" olduğunu göstermeye çalışıyor.

Somali'de kapitalist şirketlerin yıllardır Afrika kıtasını sömürmesi nedeniyle ortaya çıkan açlığın sanki kendisi bir parçası değilmiş gibi, televizyonlardaki yardım programlarına çıkıyor. Binlerce insanın karşısında vicdansızca "Benim vicdanım el vermiyor" diyerek Somali'ye 2 buçuk milyon TL bağış yapıyor.

Ağa Somali'ye yardım yaptığı sıralarda Ayazma'da kendi dünyası "My World Europe" u kuruyordu. Ayazmadaki kentsel dönüşüm projesi kapsamında **1730 ailenin evlerini yıkıp, yerine zenginler için lüks siteler dikmişti. İnşaat sektöründe yoksulların gecekondularını yıkıp yerine site kentler dikerek parasına para katan ağa, hükümetin Van depreminden sonra kentsel dönüşümle depreme dayanıksız evleri ve kaçak evleri yıkmalıyız açıklamasına, "Sadece kaçakları değil eski binalar da yıkılıp yeniden yapılmalı. Bina stokumuzun asgari yüzde 50'sini yıkıp yeniden yapmalıyız. Bu da yaklaşık 9 milyon konuta tekabül eder." diyerek destek çıkmıştı. Öyle görünüyor ki yıkımlarla beraber inşaat sektöründen milyar dolarlar kazanmayı planlayan ağa, torununun torununa alacağı milyon dolarlık arabayı garantilemek istiyor. Bu Ağaoğlu, insanları yoksullaştırmış, fakirleştirmiş, eziyet etmiş hangi ağanın oğludur bilemiyoruz ama bu ağanın oğlunun oğlunun oğlunun da Ağaoğlu olacağını çok iyi biliyoruz.**

HÜSEYİN CİVAN

Devlet
Adaletsizliktir

Devlet kaynağını, adaletsizliklerden alır. Dolayısıyla adalet kavramı, devletin, zenginlerin ve onların meşru kurumlarının ezilenlere bahşedebileceği bir kavram değildir.

Dün efendilerin saraylarında kan kokan mermerlerden gelen adalet, bugün adliye saraylarında silahların, katliamların ucunda ve bütün bunları meşru kılan hukuk sisteminin içinde yeni kurbanlarını arıyor.

Adaletin, devletin saraylarında kendini gösterdiğini ne zaman gördük? Eşitsizliğin, zulüm ve katliamların failleri, yalnızca kendilerine adildir. Kendileri dışındakini yok sayarak var olanların kanunları, sadece ezenlerin tarafındadır.

Devlet saraylarından mı çıktı adalet ki; şimdi adliye saraylarında yerini bulsun?

Bir Ermeni'yi organize bir şekilde katleden ve katliamın tetikçisi faillerine adaletini gösteren devlet, Pozantı'da çocuklara yönelik cinsel saldırıları sahiplendiğinde, Kürtlere yönelik tutuklamalarında, devrimcilere yönelik yıldırma niyetli, uzun süreli ceza infazlarında gösterdi adaletini.

Dersim'den Ortaca'ya, Elbistan'dan Kırıkhan'a, Malatya ve Maraş'a, Çorum'a, Sivas'a, Gazi'ye, Ranya'ya Roboski'ye… Devlet katlettikleriyle gösterdi kendi adaletini. Devletin adaleti, Engin Ceber'di, Uğur Kaymaz'dı, Baran Tursun'du, Solin Bebekti. Bu katliamların nedeni devletin adaleti değil mi?

Sistemli bir şekilde yok edilmeye çalışılan insanlara, bu katliamların failleri yargıç olur mu?

Adaleti yaşamlardan söküp alan devlet, kendi tekeline aldığı bu kavramı istediği ve işine geldiği şekilde kullanırken, "hak ve adalet" devletin zulümlerine birer sıfat oluyor.

Yaşama karşı yapılan her saldırı karşısında, baskı ve zorbalık karşısında, adalet ve özgürlük için verilen mücadelelerle adalet gerçekten adalet olacak.

Ne Obama'nın Şekeri Esad'ın Zekeri

Suriye'de bir yandan katliamlar devam ederken, Esad'ın önderliğinde somutlaşan devlet iktidarı bu katliamlar aracılığıyla, var olan konumunu korumak istiyor. Diğer taraftan, devletin bu şiddeti karşısında meşru direniş hattı, küresel iktidar odaklarının tam da manipüle etmeye çalıştıkları hat.

Geçtiğimiz sene Mart ayından beri devam eden Suriye'deki toplumsal hareketlilik, Arap Bahar'ından oldukça etkilenmişti. 42 yıllık Esad rejimini hedef alan gösteriler, şu ana kadar yaklaşık 10 bin insanın ölümüne yol açarken, devletin muhaliflere yönelik müdahalesi bu süre boyunca artan bir şekilde sertleşti.

Özellikle Humus'ta yaşanılan çatışmalar sonucu ölen siviller, belki de Esad'ın beklemediği bu hareketlenme karşısında gösterilmiş en sert müdahale oldu. Çok değil hemen bir yıl öncesinde, Ortadoğu coğrafyasında yaşanan değişiklikler, ülke liderlerinin kişisel iktidarıyla bütünleşmiş rejimlerin, halk ayaklanmaları gibi başlayan süreçler sonunda alaşağı edilmesi, belki de bu sert müdahalelerin en önemli nedeni gibi gözüküyor.

Humus benzeri müdahaleleri, farklı şehirlere de bulunmaktan kaçınmayan devlet, aynı zamanda yarattığı bu kaos ortamıyla, insanların ülkeden kaçmasına (özellikle Türkiye'ye) neden olmakta. Devletin yarattığı bu terör ortamına, halktan gelen tepkinin yaratacağı etkiyi görmek mümkün olacak mı bilinmez, ancak bu meşru tepkiyi kendi çıkarları için kullanmaya hazır küresel iktidar odakları şimdiden kollarını sıvamış ve harekete geçmiş durumda.

Toplumsal Hareketin Manipülasyonu

Geçtiğimiz seneden bu yana, devletin halka karşı uygulamış olduğu baskı ve zulümler, halkı Esad iktidarı karşıtı bir noktaya götürmüş, haklı tepkilerini gösterecek bir zemin hazırlamıştı. Bu zemin, iradi bir nitelik kazanmaya yüz tutmuşken, küresel iktidarların Ortadoğu politikaları onları yalnız bırakmadı.

Kapitalizm, son dönemde özellikle Ortadoğu'da rahat rahat işleyişini sürdürmek için gerekli idari dönüşümleri hedeflemiş gibi gözüküyor. Bu idari dönüşümlerde, farklı iktidar odaklarının çıkar birlikteliği göze çarpıyor. Ancak asıl önemli olan, bu değişikliklerin o coğrafyadaki halkın yararınaymış gibi ve halkın iradesi tarafından gerçekleştiriliyormuş yanılsaması yaratması. Ancak bu tarz dönüşümlerin iradi olma yanılsamasının en güzel örnekleri, geçtiğimiz sene Tunus ve Mısır'da yaşanan dönüşümlerin hiçbirinin yaşanılan baskılara ve zulümlere çare olamadığıdır. Bugün Tunus ve Mısır'da halk hala daha sokaklarda ve yeni iktidara karşı mücadele etmekte. Yeni iktidar ise gücünün meşruiyetini küresel iktidar odaklarıyla yaptığı anlaşmalardan ve vaatlerden almakta.

T.C'nin Rolü

Özellikle Humus'ta yaşananların rahatsızlığı vurgulanarak, BM'nin ve komşu devletlerin (özellikle Türkiye'nin) müdahalesi gündeme geldi. Küresel kapitalist politikaları Suriye'ye müdahaleyi olumsuz gören Rusya ve Çin gibi devletler, BM müdahalesini veto edince kapitalizmin demokrasisini Suriye'ye sokma planlarında Türkiye önem kazandı.

Geçen seneden bu yana, Esad muhalifi güçleri finansal olarak desteklemek, silahlandırmak ve hatta sınırlarında barındırmakla, kendine biçilen küresel sorumluluğun gereklerini yerine getirmeye çalışan Türkiye, son süreçte ön plana çıktı. Ortadoğu'da kazanılan bu politik itibarla, T.C'nin siyasi ve ekonomik otoritesinin Ortadoğu halkları üzerinde yaratacağı etkiye yakında tanıklık edeceğiz. Sığınmacılara kapısını açarak, 'insani duyarlılığı'nı gösteren Türkiye, küresel kapitalizmin ezilenler üzerinde yaratacağı baskılarla, zulümlerle, katliamlarla hangi 'insanlığın duyarlılığı'nı göstereceğini iyi biliyor. İyi biliyor, çünkü aynı baskıyı, zulmü, katliamları hegemonik coğrafyasında uyguluyor.

Medya Propagandası

Esad'a karşı ayaklanmada ön plana çıkan "Özgür Suriye Ordusu", uluslararası medya tarafından hareketlenmelerin yaşandığı ilk günden bu yana yükseltildi. Esad'ın katliamlarına karşılık, sözde "halkın haklı direnişinin temsilcisi", Türkiye, Katar, Suudi Arabistan tarafından silahlandırılan ve finanse edilen bir gruptu. BBC ve benzeri şirket medya gruplarının bölgedeki görevinin ne olduğu tabi ki bizden saklananlar arasındaydı. Katil Esad figürünün yükseltilmesi, bahsi geçen silahlı grupların meşru görülmesi adına önemli bir paya sahipti. Esad iktidarının giriştiği katliamlardan bahsedilirken, bu silahlı grubun öldürmeye giriştiği siviller istatistiklere yansımadı. Savaş tek taraflı tutularak, bütün ölümlerin Esad iktidarı tarafından yapıldığı görünümü yaratıldı.

Bütün yaşananların yanında, bu tarz bir ayrıntıyla vurgulanmak istenen, tabi ki devlet iktidarının giriştiği katliamların diğer tarafla eşitliği üzerinden, haklı bir savaş olduğu görüntüsü değil. Özgür Suriye Ordusu'nun, Suriye'nin kuzeyindeki şehirlerde girişmiş olduğu benzer katliam girişimleridir. Medya propagandasıyla haklı gösterilmeye çalışılan Özgür Suriye Ordusu birlikleri, İngiltere ve Katar Özel Kuvvetleri desteğiyle, Suriye coğrafyasında efendilerin giriştiği iktidar kavgasında, meşruluğunu hiç de halktan almayan bir tarafın yüzüdür. Geçen yıl Libya'da yaşananları hatırlayacak olursak, bu ayrıntı sözde 'isyancılar'ın konumunu ortaya koymak adına önemlidir. Devletin katliamlarına karşı girişilmiş haklı bir mücadele yanılgısına düşmek, tam da BBC ve benzeri uluslararası medya kuruluşlarının yapmak istediği şey olsa gerek.

Savaş

Sınırda yaşanan saldırı, ölen ve yaralananlarla yakın gelecek savaşa gebe görünüyor. Küresel hesapları olan farklı iktidar odaklarının Suriye'ye müdahalesi, geçen sene Tunus, Mısır, Libya'da yaşanan 'demokratik ve iradi' dönüşümle sonuçlanacağa benziyor. Suriye devletinin bütün bu yaşanacaklara karşı göstereceği tepkinin niteliği, bu dönüşümün hızını ve tarzını belirleyecek; küresel destekli sözde isyancıların öncülüğünde kanlı bir dönüşüm ya da siyasi bir iktidar değişikliğine razı olup 42 yıllık rejimin bittiğini kabul edecek Esad. Nasıl olursa olsun, şu zamana kadar yaşanan tüm katliamlara, sömürülere maruz kalmış; iradesi demokrasi adına manipüle edilmiş yine ezilenler olacak.

Solaklı'lılar İş Makinalarını Köye Sokmadı

Solaklı vadisine yapılması planlanan Çaykara HES projesine karşı çıkan Karaçam ve Köknar köylüleri HES şirketine ait iş makinalarının köye girmesine izin vermediler.

Karaçam ve Köknar köylüleri sabahın erken saatleride Karaçam Köyü girişinde toplanıp, HES yapılacak alana giderek çalışmalara başlamak isteyen Bugato şirketine ait 3 iş makinası ve aralarında HES yetkililerinin de bulunduğu araç konvoyunun köye girmesine izin vermediler. HES yetkilileri köylüleri ikna etmeye çalışırken kısa süreli gerginlikler yaşandı. Bu sırada köylü kadınlar "HESlere hayır", "Burada HES İstemiyoruz" şeklinde sloganlar attılar. Köylülerin kararlı duruşuyla HES şirketi konvoyunu köyün girişinden geri çevirmek zorunda kaldı.

Geçtiğimiz hafta da Bugato şirketine ait HES şantiyesinde bulunan iş makinaları gece ateşe verilmiş ve kullanılamaz duruma getirilmişti. Köylüler olayı şirketin provokasyonu olarak değerlendirmiş sonrasında 2 Solaklılı gözaltına alınmış sonra serbest bırakılmıştı.

İtalya-Fransa Hızlı Tren Hattına Susa Vadisi'nde Geçit Yok

NO TAV (No to the High Speed Train - Yüksek Hızlı Trene Hayır) hareketinin, Fransa'nın Piemonte Bölgesi'nde Susa Vadisi'ne yapılması planlanan tren hattına karşı direnişleri sürüyor.

Piemonte ve Fransa arasındaki mevcut tren yollarının yeterli olmasına karşın yapılmaya çalışan tren hattıyla yalnızca bölgenin ekolojik yapısı tahribata uğramakla kalmayacak, aynı zamanda ekonomik ve sosyal problemler de yaşanacak; bölge halkının yaşam alanları talan edilecek, civar köylerde yaşayanlar zorunlu göç politikalarına tabi tutulacak. Bir AB projesi olan hızlı tren hattıyla yalnızca ulaşımın değil sermayenin dolaşımı da kolaylaştırılacak. Yapılması planlanan tren hattıyla, talancı şirketler bu zamana kadar ulaşamadıkları Susa Vadisi'ni de yok etmeye hazırlanıyor.

Devlet polisiyle, askeriyle saldırdığı bu direnişi kırabileceğini düşünürken, bölge halkı, 2005 yılından bu yana, direnişi tüm kararlılığıyla sürdürüyor. Susa Vadisi'ne, sermayenin dolaşımını kolaylaştırmak için, geçit yapmayı planlayan şirketlere ve devlete karşı halk bir kez daha yineliyor:

"Torino-Lyon hattına, bu vadide geçit yok. Emin olun ki burada geçit yok!"

Mapuches'liler

Maden Projesi'ni İptal Ettirdi

Şili'de komüncüler ve Mapuches yerlileri Carahue bölgesinde önemli bir altın madeni projesini durdurdu.

Bir çok semt örgütünün ayaklanması sonucu Şili'nin güneyinde altın çıkarma çalışmalarında bulunan "Copper Capital Minera La Montana" şirketi maden projesi iptal etmek zorunda kaldı. Açıklama yapan komüncüler ve Mapuches yerlileri; "Bir halk gerektiğinde kendi doğal varlıklarını koruyabilir, Copper şirketinin maden çalışmaları yapacağı yerde büyük bir nehir var. Bizim hayvanlarımız bu sudan içiyor, tarlalarımızı bu suyla suluyoruz. Bu yüzden bu projeyi reddediyoruz" dediler.

Yerlilerin projeye karşı çıkışından itibaren Carahue belediyesi eylemcilere destek verdi. Projenin iptalinde bölgenin "ulusal-doğal-ortak" alan ilan edilmesi projenin iptalinde önemli rol oynasa da yerel halk, bu proje ne kadar büyük para yatırımı olsa da projenin yapılmasına asla izin vermeyeceklerini belirttiler.

Copper şirketi bölgeden geri çekilirken 8 maden işçisine kendisine ait olduğunu iddia ettiği altınları çaldığı suçlamasıyla dava açtı.

Kadifekale'liler TOKİ (Borç) Bataklığında

İzmir'in Konak ilçesine bağlı Kadifekale mahallesi kentsel dönüşüm projesi kapsamında heyelan, deprem ve kentsel dönüşüm bahanesiyle boşaltılmış, Kadifekale halkı Uzundere TOKİ konutlarına yerleştirilmişti. Yeni yerleştirildikleri bu konutlar için her ay belli bir miktar ödeme yapmak zorunda bırakılan ve yol, ısınma, asansör gibi ek masraflarla karşı karşıya kalan halk bu giderleri ödemekte zorlandığı için gittikçe borç batağına saplanıyor. Üstelik bu rakamın her yıl memur maaş katsayısı ve üretici fiyat endeksi oranında zamlanacağı açıklandı.

Buna göre; TOKİ evlerini satın alan insanlar her yıl daha fazla borç batağına sürükleniyor. Ayrıca taksidini 3 ay ödeyemeyenler ise sözleşmenin feshiyle beraber sokakta kalma tehlikesiyle karşı karşıyalar.

'Bu borcu senin torunların bile ödeyemez'

Devletin oynadığı Alicengiz oyununu eski bir Kadifekale'li olan Mehmet Gergin şöyle özetliyor: *"Benim Kadifekale'deki evime belediye 8 bin 500 lira değer biçti. Ben bin beş yüz TL üzerine ekleyerek, TOKİ'den şuan oturduğum evin peşinatı olarak saydırdım. TOKİ'ye toplamda 25 bin 800 lira borçlandım. Ödeme planı doğrultusunda şuana kadar her ay 140 lira olmak üzere toplamda 4 bin 500 lira para ödedim. Şu anda ise 2012 yılı enflasyon rakamları eklenmiş haliyle borcum 25 bin 500 TL olmuş. Yani borcumdan şuana kadar sadece 300 liralık bir azalma olmuş"* dedi.

Konuyu konuşma üzere belediye başkanı ile görüşen Gergin sözlerine şöyle devam etti *"Ben bu durumu görüşmek üzere İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'na gittim. O da durumumuzu öğrenince şaşırdı. Bizim borcumuzu kendisi de hesapladı ve bana **'bunu senin torunların bile ödeyemez'** dedi. Bunu bana söyleyen belediye başkanı. Ben şimdi ne yapabilirim?"*

Toki evlerinin borcunu ödeyemeyen 72 yaşındaki Ümmü Şanlı ise *"Biz 7 nüfusuz. Evde çalışan kimse yok. Ben yaklaşık bir yıldır taksitlerimi ödeyemiyorum. Belediye sürekli bizi sıkıştırıyor, 'sizi atarım' diyor. Paramız yok, taksitleri ödeyemiyoruz. Kadifekale'deki evimizi yıktılar, burada da bizi sokağa atmakla tehdit ediyorlar"* dedi.

Kadifekale halkı evleri yok pahasına satılmış, kendilerine vaadedilen modern, steril ev hayaliyle kandırılmış ve gözünü para hırsı bürümüş rantçıların aldatmacalarıyla bitmek bilmez bir borç batağına saplanmış durumdalar. Devletin "adalet"i, kapitalistlerin "vicdanı"na karşı yapabilecek tek şey ezilenlerin arasındaki dayanışmayı yükseltip, yaşamları için mücadele etmeleri.

Yunanistan'da Seçim Sonuçları

Kazanan: Anarşistler

Yapılan genel seçim sonrasında rakamsal olarak kararsız ancak kitlesel duruş bakımından son derece kararlı bir tablo ortaya çıktı: **Hiçbir siyasi parti tek başına iktidara geçemiyor.** Bu durumun en büyük nedeni ise sandıktan birinci sırada çıkan anarşistler.(!) Resmi sonuçlara göre, seçimlerde oy kullanması beklenen seçmenin yaklaşık %35i ya sandığa hiç gitmedi ya da geçersiz oylarla seçimi protesto etti.

Partilerin seçim çalışmaları sürecinde seçimleri boykot çağrısı yapan anarşistler, iktidarın ve seçimlerin yalanlarla, yolsuzluklarla dolu olduğunu söyleyerek, "artık seçimlere gerek yok, onların yalanlarına kanmamalıyız" demişti.

Mevcut sonuçlara bakılırsa, seçmin açık ara galibinin iktidarın olmadığı özgür bir yaşamı arzulayan yunanistan halkı olduğu görülüyor.

Devletin ve Şirketlerin Örnek Fikri:

Fikirtepe

Fikirtepe Mahallesi, bu sıralar İstanbul'da "kentsel dönüşüm" ve **"Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi"*** adı altında sahnelenecek yıkım oyununun ilk gösteriminin hazırlıkları içerisinde. Gerek İstanbul Büyükşehir Belediyesi, gerek Kadıköy Belediyesi, gerek inşaat şirketleri tarafından önemi tekrar tekrar vurgulanan Fikirtepe yıkımı Başıbüyük ve Sulukule'nin ardından, İstanbul'da, gerçekleşecek en büyük yıkımlardan biri olması açısından önemli.

Peki televizyonlarda gazetelerde gördüğümüz, gerek Kadir Topbaş, gerek diğer devlet büyüklerince adından sık sık söz edilen Fikirtepe neresi?

Başbakan Erdoğan:

"Orada oturmak istiyorsan orada, farklı yerlerde yapılanda oturmak istiyorsan farklı yerde. Yok hiçbirini kabul etmiyorsan o zaman kamulaştıracağız, vereceğiz paranı, 'Kusura bakma' diyeceğiz. Bunların bedelini ağır ödemek istemiyoruz. Onun için bu adımı atmak zorundayız."

Fikirtepe, Anadolu Yakası'ndaki en eski yerleşim bölgelerinden biri. M.Ö 4000-3000 yılları arasında bugünkü adıyla Eğitim Mahallesi'nde kurulmuş bir höyüğün çevresinde ilk yerleşim belirtileri bulunmaktadır. Bugünlerde höyük ve çevresindeki evler, sit alanı içerisinde kaldığı ve imara açılamadığı için mahallelinin başına bela oluyor. Uzun yıllar boyunca yerleşilmeyen Fikirtepe, şu an Kadıköylülerin Kurbağalı Dere olarak bildiği Hasanpaşa Haliç'ine yakın olması ile Kadıköy'ün en gözde mesire alanı olmuş, ismini ise bölgede yaşamış Fikir Baba'dan almıştır. Ardından 1950'lerde yoğun göç alarak Kadıköy Belediyesi sınırları içerisindeki tek büyük gecekondu yerleşimi olmuştur. 1975'te nüfusunun artmasıyla Devrim ve Eğitim adlı 2 mahalleye ayrılmıştır. 12 Eylül darbesinin ardından, Devrim mahallesinin adı Dumlupınar Mahallesi olarak değiştirilmiştir. Fikirtepe o yıllardan sonra milliyetçi ve muhafazakar bir bölge olarak anılmaya başlansa da, birçok etnik gruptan insanın birlikte yaşadığı bir mahalledir.

Anka Yapı patronu:

"200 metrekare arsası olan bir hak sahibi, 500 ila 600 metrekare arasında inşaat alabilmekte yani 5-6 daire sahibi olabilmektedir"

Fikirtepe halkının çoğu Özal döneminde gecekondularının tapularını satın alsa da, şu anda Merdivenköy ve Dumlupınar mahallelerinde çok sayıda tapusuz gecekondu mevcut. Ve fikirtepe halkının %30'u kiracı. Yıkıma uğrayan başka mahallelerde olduğu gibi Fikirtepe'de de kiracılar kimse tarafından muhatap alınmıyor.

Fikirtepe'de, daha önce yıkım yapılan mahallelerden farklı olarak, yaklaşan yıkıma halktan henüz bir tepki gelmedi. Halkın bir kısmı evine gelen takım elbiseli adamlardan, yaklaşan yıkım haberlerinden, endişeye kapılırken, ev sahiplerinin bir kısmı da sahibi olduğu evin arazisinin değerinin kat kat artmasından memnun. Bu memnuniyetin sebebi ise 35 metrekarelik araziye sahip bir fikirtepelinin arazisini vermesinin karşılığında yeni yapılacak olan binalarda değeri oldukça yüksek 90 metrekarelik bir evi alacağının vaadi olabilir. Basit bir hesap yaparsak 100 metrekare gecekondusu olan bir fikirtepeli bir milyonluk bir servetin sahibi olacak gibi gözüküyor. Fakat rakamlar böyle yüksek olmasına rağmen hem fikirtepeliler, hem şirketler şu anki durumdan hoşnutsuzluklar. Bu hoşnusuzluklar işlerin pek de istendiği gibi gitmediğinin göstergesi. Ama yine de şirketlerin Fikirtepe'lilere verdiği "sizi mağdur etmeyeceğiz" sözü, diğer yıkım bölgelerinde olduğundan gerçeğe daha yakın.

Yıkımın mahallede mağdur edeceği Fikirtepeliler ise kiracılardır. Zira Fikirtepe'de yaşayan kiracıların kentsel dönüşüm sonrasında şu an ödedikleri kiralara yakın evler bulabilmek için Sarıgazi veya Kaynarca gibi Fikirtepe'ye oldukça uzak mahallelere taşınmaları kaçınılmazdır. Kaçınılmaz olan bu taşınma sadece kiracılar ve tapusuz gecekonular için geçerli değil, aynı zamanda tapusu olanlar içinde geçerli. Çünkü yeni yapılacak sitelerde yaşamaya alışmak oldukça zor olacaktır. Fikirtepelilerinde dediği gibi "yeni kurulacak olan Fikirtepe, Ataşehir'i bile gölgede bırakacaktır. Bunun kendilerine bir yararının olmayacağını da bilerek söylüyorlar.

Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş:

"Başta Fikirtepe Bölgesi olmak üzere risk taşıyan bütün bölgelerde dönüşümü uygulamak istiyoruz. Mevcut yasal düzenlemeler ile bu çözebiliriz. Ancak, siyasiler bunu manipüle ettiler ediyorlar… Vatandaşı tedirgin ediyorlar… Birilerine peşkeş çekecekler, sizleri başka yerlere gönderecekler' gibi saçma söylemlerde bulunup vatandaşı etkiliyorlar. Maalesef bunda başarılı da oluyorlar…"

Fikirtepeliler şirketlerle bir kar pazarlığına girişmiş durumdalar. Şimdilik görünen şirketlerin diğer yıkım bölgelerine göre Fikirtepe'ye daha büyük bir arazi gideri ayırdığı. Televizyon ve gazetelerde yapılan haberlere göre, Fikirtepe'de halkla şirketler arasında bir müzakere süreci olduğu bliniyor. Şirketler, mahalle sakinlerine alışık olmadığımız bir "babacanlıkla" yaklaşarak, onlara evlerini yıktıktan sonra projenin inşa sürecindeki kiralarını lerinden ettikleri mahallelinin taşınma ücretlerini bizzat kendi ceplerinden vereceklerini söylüyorlar. Bazı ev sahipleri oturdukları adadaki (dört tarafı cadde, sokak gibi vb. gibi doğal ya da yapay sınırlarla çevrilmiş arazi) diğer evlerin de şirketlere satılması için arabuluculuk yapıyorlar. Amaç evlerinin bulunduğu adaya yapılacak olan projenin aksamaması.

Kadıköy Belediyesi İmar ve Şehircilik Müdürü:

Planda emsaller, etaplar halinde be"lirlenmiş. 200 metrekareye kadar olan parsellerde emsal 1.10, yükseklik 2 kat, 201 ile 600 metrekare arasında emsal 1.65, yükseklik 4 kat, 601 metrekareden yüksek yerlerde yükseklik serbest. Emsaller neden Kadıköy›e oranla yüksek tutuldu? Kadıköy›de ayrık nizam yapıların hiçbirinde bu kadar yüksek emsal yok. Ortalama 2.07›dir. Çünkü Fikirtepe›de dönüşümün sağlanabilmesi için mutlaka sıra dışı bir şeyler gerekiyordu. Yoksa özendirici olmaz."

Adalardaki uyumun aksamaması için uygulan yöntem şöyle: Her sokaktan 2-3 kişilik komiteler kuruluyor, irtibat büroları açılıyor, irtibat bürolarında şirketler ağırlanıp imar artışı pazarlığına girişiliyor. Pazarlıklar sonucunda şirketlerle anlaşan komiteler (arabulucular) ev ev dolaşarak komşularını ikna etmeye çalışıyorlar. "halkı fırsatçı şirketlere", "fırsatçı emlakçılara", "fırsatçı komşularına" karşı uyarıp; "kentsel dönüşüm" hakkında bilgilendirmeler yapıyorlar. Diğer taraftan da çeşitli kaygıları olan inşaat şirketlerini her şeyin yolunda olduğu konusunda motive etmeye çalışıyorlar.

Eğitim Mahallesi'nde 400 haneli bir adada imza çalışması yürüten komitenin halkla ANKA YAPI arasında anlaşmayı sağlamasının ardından, şirket, 9 kişilik bu komiteye kişi başı 10.000 lira arabuluculuk payı verdiğini açıkladı. Anlaşılan, Fikirtepe'de alanın, satanın memnun olduğu alışılmışın dışında bir kentsel dönüşüm süreci işliyor.

Bu memnuniyete rağmen halen şirketler Fikirtepeli ev sahiplerinin

%56,2 imar artışı almalarından rahatsızlar. Belediyelerin ve hükümetin gerekli düzenlemeleri yapmalarını istiyorlar. Devlet Fikirtepe'yi hır gür çıkarmadan, tapu sahiplerini de ikna ederek kentsel dönüşüm projesiyle anlaşmalı bir şekilde yıkmak istiyor. Fakat ev sahibi Fikirtepelilerin aksilikler çıkartarak daha fazla para kazanmak istemelerini engellemek içinse onları TOKİ'yle tehdit ediyor. TOKİ'yle tehdit etmek, çıkartılmış **"Çoğunluk Yasası"** ve **"Afet Riski Altındaki Alanları Dönüştürme Yasası"** nı kullanarak şirketlerle yapılan anlaşmaların iptali üzerinden Fikirtepenin TOKİ'ye devredilmesi bizzat başbakanlık tarafından yapılacağı anlamına

Kentsel dönüşümde Fikirtepe'ye karşı bu kadar duyarlı olmasının sebebi, İstanbul Büyükşehir Belediye başkanı Kadir Topbaş ve Kadköy Belediye başkanı Selami Öztürk'ün Fikirtepe'nin kensel dönüşümün örnek bölgesi olduğunu belirtmeleridir.

Fikirtepe'nin örnek bölge seçilmesinin en önemli nedeni ise muhafazakar, milliyetçi kültürünün, oluşturulmak istenen şenlikli yıkım görüntüsünde herhangi bir aksaklığa sebebiyet vermeyeceğindendir.

Şirketler ve başkanlar bu gerçeği televizyonlarda bağırıyorlar. Fikirtepe'de yaşanan bu şenlikli yıkım ortamı, devlet ve şirketler tarafından özenli davranılarak, korunmak isteniyor.

Yıkım süresince istenilen, herhangi bir direnişle karşı karşıya kalmadan yapılacak olan yıkımın, direniş gösteren mahallelere örnek teşkil etmesini sağlamak. Bu güne kadar da televizyonlarda yıkımdan memnun olan Fikirtepe'lilerin kurduğu komiteleri, irtibat bürolarını defalarca göstererek, mahalle kahvesinde çay içen patronları ve dozerleri alkışlayan Fikirtepelileleri göstererek bunu yapmaya başladılar.

Devletin hedefi televizyonlarda izleyeceğimiz mahalle çatışmaları, evini yıktırmama için üstüne benzin döken babalar, feryat eden anaların görüntülerinin yanına Fikirtepe'de ortaya çıkabilecek "şenlikli yıkım görüntülerini" eklemek. Şenlikli yıkım görüntülerinin dışında kalan, kentel dönüşüme maruz kalacak Derbent, Armutlu, Ankara Dikmen Vadisi gibi yaşam alanlarının yıkımına direnen tüm mahallelileri ise terörist ilan etmenin temelleri atılmış oluyor.

Kadıköy Belediye Başkanı Selami Öztürk: *"Fikirtepe en kıymetli yerde bulunuyor. Kadıköy'e 5 dakika mesafede. E-5'in hemen girişinde"*

Ukra İnşaat Patronu: *"Eğer Fikirtepe'de kentsel dönüşüm başarılırsa İstanbul'da başarılır. İstanbul'a bu zaferi kazandırmak zorundayız ki insanlar bu değişime inansın ve destek versin. Ufak ayrıntılara girerek olayın asıl boyutundan uzaklaşırsak İstanbul da Fikirtepe de kaybeder."*

Fikirtepe İstanbul Talan Projesi'nin ideal bir yıkım örneği olarak planlandı, sunuldu, şimdi uygulanmaya çalışılıyor. Fakat haberler üzerine kafa yoran herkesin anlayacağı gibi, kazın ayağı öyle değil. Şirketler acımasız, devlet vicdansız. Halk ise yaşadıkları binalarla beraber bütün yaşamlarına dayatılacak böylesi bir yıkımı kolay kolay kabul etmeyecektir. Bunu, yıkımları yavaş yavaş başlamış olan Okmeydanı, Zeytinburnu, Sarıyer, Gaziosmanpaşa, Bağcılar, Esenler, Güngören Maltepe, ve Kartal varoşlarında göreceğiz.

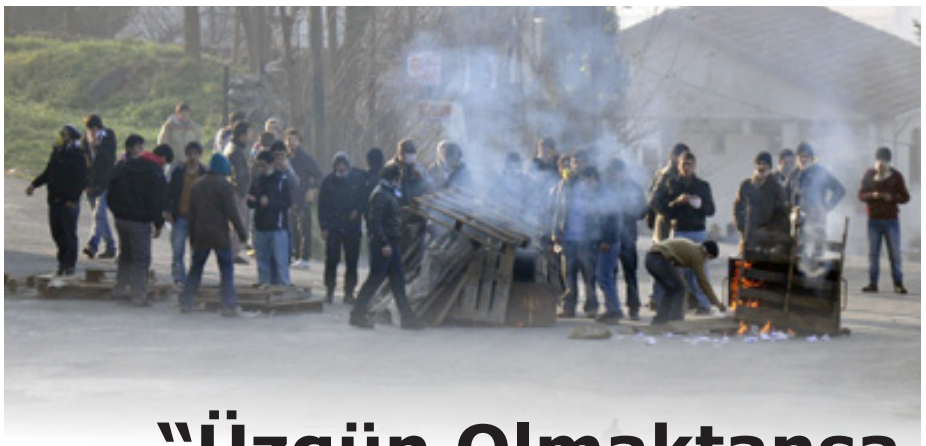

"Üzgün Olmaktansa Öfkeli Olmayı Yeğlerim"

Derbent halkı üzgündü. MESA Evleri yapıldığı için üzgündü, tapusu olan komşuları evlerini sattığı için üzgündü, tapu belasıyla senelerdir uğraştığı için üzgündü.

Şimdi Derbent halkı öfkeli. Evlerini gece yarısı gizlice boşaltan komşularına öfkeli, haince planlarla mahallerini satın almaya çalışan şirkete öfkeli, coplar ve gaz bombalarıyla, panzerlerle saldıran polislere öfkeli; kentsel dönüşümle mahallelerini, senelerdir sürdürdükleri dayanışmayı yok edip, yoksulları daha da yoksullaştıracak zenginlerin daha çok para kazanmasını sağlayacak projelere öfkeli. Derbent halkı üzgünlüğünü geride bırakıp öfkelendi ve saldırılara karşı direndi. Şimdi ise gözaltı terörü ile bastırılmak isteniyor.

Peki derbentte neler olmuştu?

Gece yarısı Evler Boşaltılmıştı

Derbent halkı gece 03.00 sularında nakliyat kamyonlarının sesleriyle uyanmıştı. Yıllardır beraber aynı sokakları paylaştıkları komşuları evlerini şirketlere satmış, gizlice mahallerini terk ediyorlardı. Derbent halkı evler boşalırsa; boşalan evlerin birer birer yıkılacağını, mahalleye şirketin yavaş yavaş gireceğini biliyordu. Bu yüzden evlerini satan komşularına öfkelendiler, nakliyat kamyonlarının mahalleye girmesine izin vermeyip, evlerin boşalmasına engel olmaya çalıştılar. Evlerin planlandığı gibi, gece sessiz sedasız boşaltılamaması üzerine devreye kolluk kuvvetleri girdi. Gece yarısı mahalle girişinde hazır bekleyen 1000'e yakın çevik kuvvet polisi Derbent halkına gaz bombalarıyla, coplarla ve panzerlerle saldırdı.

Seslerini duyurmak isteyen Derbent halkı, daha çok gençlerin oluşturduğu gruplar, polisin giremediği ormanlık araziyi kullanarak Sarıyer-Maslak arasındaki Büyükdere Caddesi'ne çıkarak bu yolu trafiğe kapadılar. Gece yarısı başlayan çatışmalar öğlen saatlerine kadar sürmüş, derbent halkı; kolluk kuvvetlerine, evlerini satanlara ve şirkete geçit vermemişti.

Derbent Patronların Gözdesi

Derbent halkı 1950'li yıllarda bölgeye yerleşmiş ve gecekonduları yapmaya başlamıştı. İş sahalarına yakın olduğu için yerleştikleri bu bölgenin sonradan bu kadar değerlenip patronların iştahını kabartan bir yer olabileceğini nereden bilebilirlerdi ki? Mahallenin yakınından Maslak, Sarıyer yolu geçmesi, metronun gelmesi ve lüks Mesa evlerinin yapılması, mahallenin sosyal durumuna ters bir şekilde değerlenmesine neden oldu.

Yüzlerce insanın yerleşip, yaşamlarını devam ettirdikleri Derbent Mahallesi'ne 1988 yılında Tapu Tahsis belgeleri dağıtılmış ama çoğu mahalleli parası olmadığı için tapularını alamamıştı. Şimdi ise tapularını alabilenler, şirketlerin kandırmacasıyla mahallelerini satıp, fırsat olarak gördükleri bu projeyle sınıf atlamak istiyorlar.

Derbent Halkının Birliği, Patronları Korkutuyor

Derbent halkının ortak noktası, aynı bölgeden göç etmeleri veya aynı inanca sahip olmaları değil. Mahallede Karadeniz, Sivas, Erzincan, Şırnak gibi çok farklı bölgelerden gelmiş, farklı kültür ve inançlara sahip insanlar senelerdir beraber yaşıyorlar. Beraberlikleri de sadece mahalle ile sınırlı değil; birçoğu aynı zamanda mahalleye yakın olan iş sahalarında, iş yerlerinde beraber çalışıyorlar.

Derbent halkı mahallelerinin yanı başına dikilen MESA Evleri yapıldığında üzülmüştü, ama şimdi talancı şirketlere, yalancı politikacılara karşı öfkeliler. Bu yüzden birliklerinin bozulmaması için örgütlü hareket ediyorlar. Kurdukları mahalle derneği ve kooperatifinde mahallerini, yaşamlarını savunmak için ortak kararlar alıyor, birlikte hareket ediyorlar.

Gece yarısı saldırısı sırasında evlerini boşaltıp kaçan komşularının boşalan evlerine, mahallede ihtiyacı olan insanları yerleştiriyorlar, hatta kiracı durumundaki insanları bu evlere yerleştirip şirkete karşı mahallelerinin direncini arttırıyorlar.

Derbent Gözaltı Terörü İle Bastırılmak, Korkutulmak İsteniyor

Derbent'te sabah 05.00 sularında özel hareket polisleriyle gerçekleştirilen operasyonda Derbent Mahalle Derneği ve kooperatifine baskınlar düzenlenmiş. 30'a yakın kişi gözaltına alınmıştı. Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü ekiplerinin, "Derbent Mahallesi'ndeki bazı vatandaşların evlerini inşaat şirketlerine verdikleri için tehdit edildiği iddiası" üzerine operasyonu başlattığı ileri sürülmüştü. Operasyon Çalık grubuna ait ATV kanalında ise arazi mafyalarına yönelik operasyon şeklinde yansıtılmıştı.

Paylaşma Masaları

Liselerde bencil kantin kültürüne karşı Paylaşma Masaları kuran liselilerle okul idaresi arasındaki kavga sürüyor. İsmail Erez Endüstri Meslek Lisesi öğrencisi Abdülmelik Yalçın bu kavganın tüm kamuoyunda tartışılmasını sağladı.

"Paylaşmak suçmuş, ben bunu bilmiyordum" diyen Abdülmelik Yalçın'la sohbet ettik

Merhaba Melik. İsmail Erez Lisesinde ki kantin boykotuyla ülke gündemine düşen bu olayın öznesi olarak bize kantin boykotunun ve paylaşma masasının öyküsünü anlatır mısın?

Merhaba. İki seneden beri okuduğum okulda okul saatleri içerisinde okula giriş çıkışlar çok özel bir durum olmadığı sürece serbestti. Bizler de bu serbestlikten faydalanarak kantinde satılan pahalı yiyecek ve içecekleri dışarıdan ayarlıyorduk.

Okul dışından aldıklarınız kantinde satılanlara göre daha mı ucuzdu?

Okul dışındaki büfeler kantine göre daha ucuzdu, ancak zaten ben ve arkadaşlarım okul dışındaki büfelerden almaktansa yarım ekmek kaşar, salam falan yaptırıp öyle yiyorduk. Bu daha da ucuz oluyor.

Kantin boykotunun sebebi kantinde satılanların sadece pahalı ya da ucuz olması mı?

Tek sebep pahalı olması değil aynı zamanda yediğimizden bir şey anlamıyorduk. Yani bir şey yiyorsun ne yediğin belli değil, doymuyorsun yani doyurucu da değil.

Anladığımıza göre her şey okula giriş çıkışların yasaklanmasıyla başlamış...

Hayır. Esasında sonradan önemini anladığım başka bir yasakla başladı her şey. O da okul bahçesinde top oynamamızın yasaklanmasıydı. Biz İsmail Erez öğrencileri olarak top oynama yasağını pek önemsememiştik. Biz yasağı takmıyor, top oynuyorduk ama git gide de top oynayanların sayısı azalıyordu. Şimdi anlıyorum ki bu top oynama yasağı esasında sonradan arkasından gelecek diğer yasakların bir öncesi gibiydi.

Bu söylediğin oldukça ilgi çekici daha önce hiç anlatmamıştın... Yani önce oyun yasaklandı, sonra okula giriş çıkışlar mı?

Evet. aynen öyle oldu. Okula giriş çıkışların yasaklandığı ilk günlerde gerçeği söylemek gerekirse bu yasak bu kadar dikkatimizi çekmemişti. Ama bu yasak yüzünden hep kantinden yemeye başlayınca aynen aç kalmaya başladık.

Aç kalmak derken, biraz daha açar mısın ciddi ciddi aç mı kaldınız?

Gerçekten aç kaldık. Çünkü bizim okulda okul saatleri çok uzun bazı günler 9 saat okuldayız. Ben dahil çoğu arkadaşım en fazla bir kez kantinden yiyebiliyorduk. Bütün gün uyduruk bir sandviçle insan idare edemiyor. Yani aç kalıyorsun. Kantinden yediklerimiz doyurmayınca bizde evden getirmeye başladık. Ama nöbetçiler, öğretmenler ve nöbetçi öğretmenler dışarıdan getirdiğimiz yiyecekleri yasak diyerek alıp atmaya başladılar. İşte sonradan farkına vardığım dediğim şey buydu. Yasaklar art arda başlamıştı.

Sen ve arkadaşlarının tepkisinin genelleşmesi sanırız bu süreçte başladı.

Evet. tamda böyle söylenebilir. Olay bu boyuta gelince tepkilerde okulda artmaya başladı. Bir baktım ki okulda çoğu arkadaş şikayetçi. Çeşitli bölümlerdeki arkadaşlarımla da bu konuyu konuştuğumda okulun genelinde bir rahatsızlık olduğunu anladım. Geçen senelerden çok ilgimi çeken benzer bir olayla ilgili internete bir bakındım. Sarıyer'de Behçet Kemal Çağlar Lisesinden arkadaşlarında benzer yasaklardan dolayı sıkıntılar yaşadıklarını ve okul genelinde bir boykot örgütlediklerini okudum. Boykotla ilgili daha fazla bilgi edinmek için Behçet Kemal Çağlar Lisesinden arkadaşlarla mesajlaştım.

Peki, Behçet Kemal Çağlar Lisesinde olaylar nasıl gelişmiş.

Behçet Kemal Çağlar Lisesindeki olaylar bizim lisemizdeki olaylardan çok daha gündem olması gereken olaylar. Zaten oda televizyonda haberlerde ve gazetelerde oldukça gündeme gelmiş bir olaydı. Behçet Kemal Çağlar Lisesinde boykot kararı alındıktan sonra kurulacak paylaşma masası için dışarıdan sokulan simitlere müdürlerin, öğretmenlerin müdahalesi sert olunca, olaylar okul dışına kadar yansımış. Okul dışında ise arkadaşlara polis saldırısı bile olmuş. Fakat Behçet Kemal Çağlar Lisesindeki öğrenciler hem bu saldırıya karşılık tepkilerini çok sert bir biçimde koymuşlar hem de kantin boykotunu ve paylaşma masalarını sürdürmüşler.

Sen bu bilgileri öğrenince herhangi bir çekimserlik oluştu mu?

Yok. Herhangi bir korku yaşamadım ama ben bizim okulda böyle olayların olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Boykota ne zaman ve nasıl karar verdiniz?

Ben Behçet Kemal Çağlar Lisesindeki boykottan oldukça etkilenmiştim. Özellikle oradaki arkadaşların paylaşma ve dayanışmayı sahiplenmesi ve bu fikri her yere yani yaşama yayma gayretindeki inançları çok güzel. Bir benzerinin bizim okulda yapılması gerektiğini düşündüm. Hiç bir yanlış bilgi olmaksızın Behçet Kemal Çağlar Lisesindeki, hem de Kadıköy'de ki Kemal Atatürk Lisesindeki boykot olaylarını kendi arkadaşlarıma anlattım. Okulun genelinde yani herkesin çok ilgisini çekti. Heyecanlandık. Benzer bir boykotu konuştuk. Hiç tanımadığım öğrenci arkadaşlar bile benimle gelip bu konuyu konuştular. Gerçeği söylemek gerekirse ben böyle bir etki yaratacağını düşünmemiştim. Hatta Behçet Kemal Çağlar Lisesinde olanlardan dolayı çekineceklerini düşünmüştüm. Hatta Okulun genelinde büyük ilgi çekti. Ben önce kendi sınıfımla ve sınıfıma yakın olan arkadaşlarla birlikte boykotu nasıl oluşturacağımızı konuştum. Bu konuşmalarımıza diğer liselerde boykot yapmış arkadaşlarımızda katıldı. Onların da kendi okullarında yaptıkları boykotları konuştuk. Diğer liselerdeki arkadaşlarla birlikte "Şimdi Boykot Zamanı" diye bir bildiri yazdık. Bildiriyi okulda ayrı ayrı zamanlarda birçok arkadaşımla dağıtmakla ilgili karar aldık. Ben ilk bildiriyi dağıtacak insanlar arasındaydım.

Bildirileri ayrı ayrı dağıtmakla ilgili neden bahsediyorsun.

Okuduğum okul endüstri meslek lisesi olduğu için birçok bölümlerin farklı saatleri ayrı ayrı çıkışları var. Düz lisedeki gibi herkesin aynı anda girdiği aynı anda çıktığı derslerden oluşmuyor. Bundan dolayı bizde zamanı birbirlerine uyacakları arkadaşların dağıtacağı bildiri zamanları ayarladık. İşte ben ilk bildiri dağıtanlardandım. Zaten biz ilk 5 kişi bildiriyi dağıtmamızla beraber idarenin çok sert tepkisi ile karşılaşınca bildiğiniz olaylar başladı. İdarenin baskıyı başlatmasıyla, bazı bölümlerdeki dağıtımlar başlatılamadı. İtfaiye bölümündeki arkadaşlar ellerinde bildiri olmasına rağmen bildirileri dağıtamadılar.

İlk bildiriyi okulda ne zaman dağıttınız ve okuldaki arkadaşların tarafından nasıl bir tepki aldın.

İlk bildiriyi pazartesi dağıttık. Elektrik ve bilişim bölümünde 350'ye yakın bildiri dağıtabildik. Girdiğimiz her sınıfta çok olumlu tepkiler oldu. Önce şaşırdılar ama onlarda bu durumdan yani kantindeki yiyeceklerden ve okul idaresinin dayatmasından rahatsız olduklarını söylediler. Çarşamba ilk teneffüste boykotu başlatacağımızı ilan ettik. Biz sınıflarda bildiri dağıttıktan sonra ki teneffüste, arkadaşlarımızın sınıflarına çıktığımızda herkes şimdi boykot zamanı deyip alkışlıyorlardı. Tanımadığım herkes gelip boykotu Çarşamba kesin yapıyoruz demi diyorlardı. Aldığımız bu tepkiler çok güzeldi. Her sınıftan arkadaş çarşambaya bizde bir şeyler getiririz dediler. Ne getireceklerini sordular bizde ekmek, peynir ne varsa toplayın gelin dedik.

Okul idaresi durumu fark etti mi?

Pazartesi günü bildirileri dağıttıktan sonra müdür bizim sınıfa geldi. Beni ayağa kaldırdı, hakaretler etti, "sen benim okulumda teröristlik mi yapıyorsun" dedi. Beni arkadaşlarımın önünde aşağılayıp küçük düşürmeye çalıştı. Ben de yaptığım şeyin teröristlik olmadığını, parası olmayanın aç kaldığı bencil kantin kültürüne karşı paylaşma masası kurmanın suç olmadığını söyledim. Kantinden almak zorunda olmadığımı ve bütün arkadaşlarımın zaten bu durumdan rahatsız olduğunu belirttim. Evden getireceğimiz ekmeği paylaşmak suçsa suçluyum dedim. Çok öfkelendi. Beni ve arkadaşlarımı ailelerimizi aramakla tehdit etti. Sonra bizim sınıfın hepsini aşağıya indirdi. Bizim sınıf 17 kişi. Hepimizin ayrı ayrı savunmasını aldılar. Ama ilk bildirileri dağıtan arkadaşlarımı ve beni diğerlerinden ayrıca tutup savunmamızı aldılar. Salı günü 5 arkadaşımızı ve beni ayrı ayrı toplam 6 saat kadar sorguladılar.

Arkadaşlarına ve sana 6 saat boyunca neler soruldu?

ŞİMDİ DAYANIŞMA ZAMANI

Sarıyer Behçet Kemal Çağlar Lisesi ve Kadıköy Kemal Atatürk Lisesinde iki yıl önce kurulmaya başlayan paylaşma masaları okul idaresi ve polisin çeşitli baskılarına rağmen birçok lisede sürüyor.

Abdülmelik'in kendisi gibi bencil kantin kültürüne karşı koymak isteyen, birçok lisedeki arkadaşıyla yaşadığı etkileşim sayesinde bugün her yerde paylaşma masaları ve dayanışma sofraları kuruluyor.

Yani paylaşma masası büyüyor ve büyüyecek.

Sarıyer Behçet Kemal Çağlar Lisesi kantin boykotunun 3. günü

Sarıyer Behçet Kemal Çağlar Lisesi 2 yıldır paylaşma masalarını kurmayı sürdürüyor.

Maçka Akif Tuncel Meslek Lisesi Dayanışma Sofrası

Sakarya Anadolu Lisesi Dayanışma Sofrası

Adana Lisesinden Dayanışma Sofrası

Önce neden böyle bir şey yaptığımızı sormuşlar. Zaten hepimize aynı soruları sormuşlar. Dağıttığımız bildiriyi nerde bastırdığımızı, kimin bastırdığını, okul çevresindeki duvarlarda yazan şimdi zamanı yazılarının bizimle alakalı olup olmadığını, LAF hakkında ne bilip bilmediğimizi sordular. Hemen hemen aynı cevapları vermişiz; Bizler boykotu İsmail Erez Lisesi öğrencileri olarak yaptık ve siyasi düşüncelerimiz sizi ilgilendirmez demişiz. Zaten dağıttığımız bildirilerin altına da İsmail Erez Lisesi öğrencileri yazmıştık.

Yaşanan tüm bu gelişmeleri sen ve arkadaşlarınız nasıl değerlendirdiniz?

Biz müdürün bu tepkisini önce anlayamadık. Yazdığımız bildiri de suç olacak bir şey yoktu. Bildiride paylaşmaktan ve dayanışmaktan bahsediyorduk. Bu yüzden ben de arkadaşlarım da bu tepkiye bir anlam veremedik. Ama biz bu tepkiye rağmen Çarşamba günü paylaşma masamızı kuracaktık. Çünkü kimse suç işlediğini düşünmüyordu. Korkmuyorduk. Hatta müdürün bu anlam veremediğimiz tepkisi bizi daha da cesaretlendirdi. Salı gününden Çarşambanın planını yaptık. Evlerden neler getireceğimizi, masamızı nereye kuracağımızı, diğer sınıflardan arkadaşlarımıza nasıl haber vereceğimizi konuştuk.

Çarşamba günü paylaşma masasını nasıl kurdunuz?

Sabah erkenden okula yakın bir yerde buluştuk. Evden getirdiklerimizi çantalarımızın dip köşelerine zulaladık. Çünkü olaydan haberdar olduklarından arama yapacaklarını düşünüyorduk. Ancak okula girişte bir sorun olmadı. Tüm malzemeleri içeri soktuk. İlk ders inkılap tarihiydi. Öğretmen derste çok gergindi. Yani aslında herkes olayın tedirginliğindeydi.

Ders bittikten sonra neler oldu?

Sınıfın arka kısmına masaları yan yana birleştirdik. Arkadaşlarım ve ben evden getirdiğimiz yiyecekleri masaya yerleştirdik. Herkes cidden evden getirmişti. Yani hepimiz. Tam paylaşma masamıza kurulup, yemeklerimizi yemeye başlayacaktık ki, müdür, müdür yardımcıları, öğretmenler ve daha sonra 3 sivil polis olduklarını öğrendiğim 15 kişi sınıfın içine girdiler. Müdür sesini yükselterek bu masaları hemen kaldırın dedi. Yaptığınız yanlış ben okulumda böyle şeyler yaptırmam dedi. Ben de ayağa kalktım hatta arkadaşlarımın da desteğiyle paylaşma masamızı kaldırmayacağımızı söyledim. Müdür eğer sen masaları kaldırmayacaksan polis kaldırır dedi. Bana polis olduklarını söyleyen normal kıyafetli 3 kişiyi gösterdi. Sonra ben bu insanların polis olduğunu anlayınca susmak olmaz dedim. Sesimi yükselterek liseye polis sokulur mu, bu işin polisle ne ilgisi var dedim.

Peki, sivil polisler paylaşma masanızı kaldırdı mı?

Ben sesimi yükseltmeye devam ettim. Ortalık epey gergindi. Sivil polislerden bir tanesi kolumdan tuttu, sınıftan çıkarmaya çalıştı. Diğer sivil polisler de paylaşma masamızdaki yiyeceklere el koyuyordu. Masaya koyduğumuz peyniri, zeytini topluyorlardı. Müdür ve öğretmenler de arkadaşlarımı sınıftan çıkardılar. Polisler beni okul idaresinin bulunduğu kata indirdiler. Bir baktım ki 8 tane daha sivil polis orada bekliyordu. Sonra bütün polisler beni ayaküstü sorguya çekti. Neden yapıyorsun, amacın ne? Gibisinden sorular sordular. Müdür aşağıya indikten sonra 8 tane sivil polis, müdürle beraber müdürün odasına girdiler. Sonra öğrendim ki o sırada ailemi aramışlar ve olayı farklı bir şekilde anlatmışlar. Ailem apar topar okula çağrıldı. O gün beni izinli olarak gösterip ailemle eve gönderdiler.

Ailen durumu öğrendikten sonra nasıl tepki verdi?

Ailem önce durumun ne olduğunu anlayamadı. Tabi ki korktular. Çünkü olayı aileme öyle bir anlatmışlar ki kim olsa korkar. Okula polisler geliyor, sorgulamalar, suçlu muamelesi yapmalar, özellikle müdürün tepkisi falan zaten yeterince korkutucu. Sonra ben aileme gerçek olanı anlattım. Okulda yazıp, dağıttığımız bildiriyi onlara da gösterdim. Polislerin, müdürün ve öğretmenlerin bizlere nasıl davrandığından bahsettim. Ben aileme hiç yalan söylemedim, onlar bana güvenirler. Babam bir de yaşananları benden dinleyince," paylaşmak suç değil, sende suçlu değilsin oğlum" dedi. Annem üzüldü ama destekledi. Özellikle ablam hep yanımda oldu. Yani ailem beni anladı.

Abdülmelik olay bir anda inanılmaz büyüdü. Basın seni nasıl buldu, nereden haber aldılar?

"Tüm yaşananlara rağmen ben ve arkadaşlarım kaldığımız yerden devam ediyoruz, sınıflarımızda paylaşma masalarımızı kuruyoruz. Zaten amacımız sadece kantin boykotu değildi, paylaşma ve dayanışmayı örmekti. Biz bunu başardık."

Behçet Kemal Çağlar Lisesinden arkadaşlarımla zaten sürekli iletişim halindeydik. Sorgulamalar sırasında onlarda herkese haber etmişler. Daha önce kendilerinin boykot sürecinde onlara ulaşmış muhabirlere anlatmışlar durumu. Birkaç gazetenin de mail adreslerine olanları yazıp göndermişler. Sonrasında Çarşamba günü ATV kanalı okula benimle röportaj yapmaya geldi. Bu röportajdan sonra birkaç televizyon ve gazeteden aradılar. CNN Türk'te ki 5N1K programına çağırdılar. En son Agos gazetesinde röportajım yayınlandı.

Medyada paylaşma ve dayanışmadan bahsettin. Ben bir Anarşistim dedin. Bu sözlerin sence nasıl karşılandı.

Olumlu tepkiler aldım. Başka şehirlerde yaşayan liseli arkadaşlardan dayanışma mesajları aldım. Telefonumu bulup, arayanlar oldu. Kendi okullarında dayanışma masaları kuran arkadaşlar oldu. İnsanlar e-mail adresime binlerce mesaj attı. Ama benim için en önemlisi Anarşizmin paylaşma ve dayanışmayla bahsedilir olmasıydı. Çünkü Anarşizmin yaşam olduğunu öğrendim. Düşlediğini eyleyebilmekti Anarşizm. İçinde yaşadığımız dünya adaletsizliklerle dolu. Bencil, yalnız ve sürekli rekabet halindeki insanlarla dolu. Her yerde otorite, hiyerarşi ve sömürü var. Vicdani retçi Muhammed Serdar Delice, yaşadığım mahalleden tanıdığım bir abim. Kendisi ölmeyi ve öldürmeyi reddettiği için vicdani ret açıkladığında işkence gördü ve çok sıkıntılar yaşadı. Bu süreci yakından biliyordum. Ben ilk kez Anarşistlerle bu abim için yapılan dayanışma eyleminde birlikteydim. LAF'ın "Ne okula, Ne kışlaya" diyerek bu insanlarla da dayanışma içinde olduğunu gördüm. Liselilerin vicdani ret açıklamalarını okudum. LAF'ın sitesinde bir çağrı gördüm. İşte o çağrı beni çok etkiledi. Vicdani reddimi açıklamaya karar verdim. Sonra iletişimimi sürdürdüm ve Hrant Dink için düzenlenen anma yürüyüşüne katıldım. Pankartı tuttum, slogan attım. Aileme eylemlerde çekilen bu fotoğrafları okuldan atılma nedeni olarak bile gösterdiler.

Tüm bu yaşananlardan sonra okul idaresi neler yaptı, seni ve arkadaşlarını nasıl cezalandırdı?

Benim için en uğraştırıcı evre bunlar oldu. Ailemi defalarca arayıp "okuldan alın yoksa atarız" konuşmaları yaptılar. Özellikle basında boykot çok gündem olunca Müdür ve öğretmenler daha da gerildiler. Bir yandan korktular. Çünkü okulun bu yaklaşımı, polisle paylaşma masamıza yaptıkları müdahalenin sertliği eleştirildi. Ama asıl hedef ben oldum. Çünkü basına röportaj vererek çok fazla göründüm. Okul idaresi kendince olayın yatışması için biraz bekledi. Bir hafta sonra aileme postayla tasdikname kâğıdını gönderdiler.

Tasdikname kağıdını alınca okuldan atılmış mı oldun? Ne yaptın?

Ben ilk başta okuldan atıldığımı sandım. Sonra vicdani retçi abimin avukatı Davut Erkan'a danıştım. Danıştığım iyi de oldu. Okuldan bu şekilde atılamayacağımı öğrendim. Davut Erkan bana her gün yaptığım gibi aynı şekilde okula gidebileceğimi ve aileme gönderilen tasdiknameye beş gün içerisinde itiraz edebileceğimi söyledi. Eve gönderdikleri tasdiknameye itiraz etmek için ablamla birlikte okula gittik. İtiraz dilekçemi imzalamak istemediler. Başka bir okula göndermek için ablama "okuldan alın, en hayırlısı bu olur" dediler. Sonra avukatı aradık ve müdürün itirazı imzalamayacağını söyledik. Avukat müdürü bizzat arayınca itirazı imzalamak zorunda kaldı. Tasdiknameye itiraz ettikten sonra okula gitmeye devam ettim. Ama itirazdan sonra okula gittiğim ilk gün müdür kürsüden konuşma yaparak; "bu okulun öğrencisi olmayanlar çıksınlar, onu içeri alanlarda disiplin cezası alacaklar" dedi. Ben de kürsüye yönelerek "ben bu okulun öğrencisiyim, okuldan atılma kararı yok, bana bu kararı göster de gideyim" dedim. Ama zaten böyle bir karar ortalıkta yoktu. Beni yıldırmak istiyorlardı.

Şimdi okulda müdürün ve öğretmenlerin sana yaklaşımı nasıl? Hala üzerinde bir baskı var mı?

Müdür beni görünce yolunu değiştiriyor. Öğretmenler tüm yaşadıklarımdan sonra beni destekliyorlar. Gerçi en başından beri destekleyen öğretmenlerim de oldu. Ama şimdi hepsi destekliyor. Arkadaşlarımla kaldığımız yerden devam ediyoruz. Sınıflarımızda paylaşma masalarımızı kuruyoruz. Basında yer almasından dolayı kantini işleten şirket eldiven, bone takmaya başladı. Fiyatlar düşmedi ama ekmek arası malzemeyi biraz bol koyuyorlar. Özellikle her şeye şahit olan sınıf arkadaşlarım ve başka sınıflardan birçok arkadaşla yine de kantinden almıyoruz. Zaten bizim amacımız sadece kantin değildi, paylaşmayı ve dayanışmayı örmekti. Biz bunu başardık.

Çok teşekkürler Abdülmelik seni eylemin bereketiyle selamlıyoruz.

Azim ve Kararlılıkla 100 Gün

100 gün... Yaklaşık dört ay boyunca sabah saat yedi buçukta, kahvede içilen ilk çaydan sonra, dikkatli bir şekilde bağlanan her pankartta, artık sabah işe giderken belediyenin önünden geçenlerin duymaya alıştıkları, Mustafa Zengin'in bir türlü alışamadığı ya da alışmak istemediği sloganlarla bir başka direniş gününe başladı Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri.

Dört ay boyunca beraberce kırılan tahta parçalarıyla ısındı işçiler, yaktıkları ateşten çok bir arada verdikleri mücadele, tüm baskılara rağmen kararlılıkları ısıttı onları. Dört ay boyunca birbirlerine duydukları inanç ve güven sayesinde büyüttüler "Taşeron" denen belaya karşı mücadelelerini. Belediyenin önündeki her direniş günündeki sloganlarını sahiplenen ya da sahiplenmeyen herkese davalarının haklılığını anlatmaya çalıştılar. Anlatmaya çalıştılar çünkü kazanmaya çalıştıkları üç kuruş para yüzünden maruz kaldıkları adaletsizlikler, zorbalıklar, baskılar efendilerin zulümlerine maruz kalan herkes için aynıydı. Farkları, bu sömürüye ve bu sömürü sistemine karşı birlikte mücadele etmenin önemini anlamış olmalarıydı. Bu örgütlü tavır tüm Maltepe halkını, başkan koltuğunda somutlaşan efendinin iktidarına karşı bu mücadeleyi sahiplenmeye itti.

Patronların, yöneticilerin düzenbazlık geleneğini Zengin Başkan devam ettirdi. İşçilerden taraf olduğu, onların haklarını verdiği yanılsaması uyandırarak 28 gün boyunca direnen işçileri oyaladı. Bu oyalama ve kulislerle işçilerin birlikteliğini ve direnişini kırabileceğini zannetti. 28 günden sonra işçiler eylemliliklerine devam ederek Zengin Başkan'a kararlılıklarını bir kez daha gösterdiler. Bu kararlılık karşısında bocalayan başkan önce yüzlerce zabıtasını taşeron işçilere saldırtmış, pankartlarını, giysilerini, yiyeceklerini gasp ettirmiştir. Bu yetmezmiş gibi saldırıya maruz kalan işçiler, Zengin Başkan'ın isteği ile devletin kolluk kuvvetleri tarafından gözaltına alınmıştır. Bütün bunlar yetmezmiş gibi direniş alanı olan Maltepe Belediyesi dilat yaparak direnişteki taşeron işçilere zorluk çıkartmaya çalışmıştır. Tüm bu yıldırma ve sindirme politikalarına karşı azim ve kararlılıklarıyla direnişlerini sürdürmeye devam ettiler. Direnişlerini İstanbul'un farklı yerlerine, onlar gibi direnen taşeron işçilerin direnişlerine taşıdılar. Sadece İstanbul ile sınırlı kalmadı bu direnişin haklılığını anlatmaları. Mücadelelerini 15 gün boyunca süren bir yolculuk sonunda Ankara'ya taşıdılar. Yol boyunca sadece kendi sıkıntılarını, dertlerini dillendirmediler. Devletin ve kapitalizmin yaratmış olduğu farklı sorunlara ilişkin söz söylediler, basın açıklamaları yaptılar.

100 günde uygulamaya koyduğu hukuksal yaptırımları, açtığı davaları, zabıtalarının ve polislerinin saldırılarıyla istediği sonucu alamayan, yani işçilerin örgütlü direnişini kıramayan Zengin Başkan önce kendisi bir işçiye saldırarak işçinin parmağını kırdı. Sonra saldırıya maruz kalan işçileri gözaltına aldırdı. Aynı gün direnişteki diğer işçileri mafyatik ilişkileri vasıtasıyla tehdit etti ve onları da gözaltına aldırdı. Bu saldırıların yaşandığı hafta boyunca polise talimat vererek, direniş pankartının açıldığı her anda kolluk kuvvetlerini işçilerin üzerine salmaya devam etti.

Uzlaşmacı Sendikacıları İfşa

En başından beri yeni sömürü sistemi taşerona karşı olduklarını mücadelelerinin her alanına ilmik ilmik ören işçiler, kendileri gibi taşeron sistemin sömürülerine maruz kalan taşeron işçilerle beraber geliştirdikleri ortak eylemlilikler ve benzeri dayanışma eylemleri içinde oldular. Bu tutumla beraber, taşeron sistemin tam da yapmak istediği emek alanlarını ayırıp işçileri örgütsüz kılma projesini, diğer işçilerle beraber geliştirilen tavır sayesinde aşabildiler. Maltepe Taşeron İşçileri, kapitalizmin yeni sömürü sistemi taşerona karşı mücadele etmedi yalnızca. Kapitalizmin sömürülerine karşı örgütlü mücadele etme isteği ile sendika çalışmaları başlattıklarında, bu çalışmalara tepki gösteren sendikalara ve sendikacılara karşı da mücadele ettiler. Verdikleri mücadeleyle, sendikayı işçilerle patron arasında uzlaşma aracı olarak gören uzlaşmacı sendikacıları da ifşa ettiler. Bu ifşa zaten direniş başladığından beri onları işten atan ama aynı zamanda taşeronluk sistemine karşıymış gibi görünen CHP'ye karşı girişilmiş bir mücadeleydi. Bu mücadele, sözde işçiden emekçiden yanaymış gibi gözüken sendikaların ve partilerin foyasının ortaya çıktığı zemindi.

Taşeronlaşmada Devlet Müdahalesi

Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri'nin direnişi, aynı diğer belediye taşeron işçilerinin direnişlerinde olduğu gibi çok sert müdahale ve yıldırma politikalarına maruz kaldı. Devletin, o bölgedeki 'yönetim organı' olan belediyeler, genelde uyguladığı 'meşru güç kullanma hakkını', yerelde otoritesine ve izlediği kar politikalarına karşı geliştirilen her örgütlü söze duruşa ve harekete karşı keyfi bir şekilde kullanıyor. Belediyelerin bu 'meşru güç kullanım hakkı' taşeron sistemin özellikle yerellere girmesi ve daha iyi işlemesi için kullanılmaktadır. Bu tarz bir işleyiş kapitalizmin yerellere girişini hızlandırırken, devletin korumasında kendini meşru kılıyor. Diğer taraftan bu korumayı üstlenen devlet

100.gün: Uçan Başkan

Direnişin 100. gününde, her zamanki gibi erkenden pankartlar asılmış, belediyenin önünde bekleyiş başlamıştı. Zengin Başkan, her zamanki saatinde sarayına girerken, işçi Ahmet Ekici'nin, Maltepe sokaklarını ısıtan sloganlarından biri daha yankılanmıştı. Zengin Başkan rahatsız olmuş olacak ki slogana küfürle karşılık verip "uçan tekme" vari tekmesini işçi İlhan Yıldırım'a sallamıştı. Korumaları ile işçilere saldıran başkan, İlhan Yıldırım'ın parmağını kırmış, akabinde direniş alanını dağıttırmıştı.

İlerleyen saatlerde direniş alanına gelen diğer işçiler ve devrimciler için de belediyenin önüne polis yığılmış, müdahale için kılıf aranıyordu. Aranan kılıfı bulmak zor olmadı. İşçilerin 100 gündür durduğu yeri, direniş alanını terk etmeleri isteniyordu. İşçiler ve devrimciler bu isteğe zincir oluşturup sloganlarla cevap verince, kolluk kuvvetleri belediye önündeki 13 kişiyi yaka paça gözaltına almıştı. Gözaltından çıkan işçiler, çıktıkları gibi belediyenin önüne giderek baskılar karşısında yılmayacaklarını gösterdiler.

Bu şekilde biten 100. Gün bir hafta boyunca sürecek olan kolluk kuvvetleri/belediye baskısının habercisiydi sanki...

Teneke Soba:

Kış aylarının en soğuk zamanlarında direnişe devam eden işçiler kar, boran, fırtına demeden her gün belediyenin önündeydi. Gider gitmez yapılan ilk işlerden biri ise teneke sobayı yakmaktı. Gün boyunca yanan soba çevreden bulunan kasalardan kırılan tahtalarla besleniyordu. Etrafında çember oluşturan işçiler çok fazla ısınamasalar da tenekedeki ateşten paylaştıkları bir parça ısı, içlerindeki ateşi alevlendirmeye yetiyordu.

Zengin Başkanın Hesapları Tutmuyor

Efendinin sömürmeyi yasallaştırdığı bu döngüyü kırmak için sendika çalışmaları yaptı Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri. Bu düzeni ifşa etmek için basın açıklamaları yaptılar. Bu çalışmalardan, basın açıklamalarından dolayı işten atıldılar. İşten atılan arkadaşları için eylem yaptılar; işten atılmalara yenileri eklendi. Efendi baskısını arttırdıkça yılmadılar, aksine mücadeleyi sağlamlaştırdılar. Başkanın sarayının önünü direniş alanı bellediler. 28 gün boyunca belediye binasının önünde eylemliliklerini sürdüren Maltepe Taşeron İşçileri'nin kararlılığı beledi-

Siz Hiç İşçi Senfoni Orkestrası Dinlediniz Mi?

Daha önce senfoni ihalesiyle adını duyuran Mustafa Zengin'in, senfoniye milyarlar yatırırken işçileri görmezden gelmesi işçileri harekete geçirmişti. İşçiler "İşçi Senfoni Orkestrası" kurarak belediye önünde eylem yapmıştı. Direnişin simgelerinde biri haline gelen "Siz Hiç İşçi Senfoni Orkestrası Dinlediniz Mi?" pankartına ise saldırılar sırasında kolluk kuvvetleri tarafından el konuldu.

28. Gün: Yeniden Doğuş

Direnişte 28 güne ulaşan Maltepe Taşeron İşçileri, belediyenin oyunuyla karşı karşıya kalmışlardı. Öncelikle 5 işçiyi geri alıp, kalan işçileri daha sonra alacağını söyleyen Zengin Başkan, direnişin sonlanmasını istiyor, kendince işçileri oyalayarak yıldıracağını düşünüyordu. Hesapları tutmayan başkanın sarayının karşısında, 28+1. günde işçiler sokaktaydı.

rından kar sağlıyor. Bu danışıklı dövüşte başkanlar Zengin olurken kapitalist işleyiş sömürü olanağını genişletiyor. Bu çıkar birlikteliklerinden dolayı belediye direnişlerinin hepsi bu kadar sert ve çetrefilli geçiyor. Belediye taşeron işçilerine yönelik müdahalelerde belediyeler, devletli karakterlerini unutmayıp kolluk kuvvetlerini acımasızca kullanmakta sakınca görmüyor. Bu yüzden belediye başkanları birer patron gibi davranıyor. İşçilerin maruz kaldıkları bu baskıla-

rı, zulümleri, sert müdahaleleri ve işçilerin bütün bunlara karşı verdikleri mücadeleleri tarih bize hatırlatıyor. 1892'de ABD, Homestead'da işlerinden atıldıkları için, çalışma koşulları ağır olduğu için, iş saatleri fazla olduğu için direnen Homestead işçilerine de o zamanın 'Zengin'leri ve kolluk kuvvetleri saldırmıştı. Bu saldırılara karşı işçilerin vermiş olduğu mücadele, daha sonraları patronlara, zenginlere ve onların kolluk kuvvetlerine karşı dünyanın farklı yerlerinde verilmiş mücadelelerde cesaret kaynağı olmuştur. Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri'nin dört ay boyunca vermiş oldukları mücadele Homestead'daki ezilenlerin tükenmez cesaretini, taşeron adı altındaki devlet ve kapitalizm işbirliğine karşı yükseltti.

Homestead'da ne olmuştu?

19. Yüzyılın işçi eylemleri sırasında patronlar sendikalara sızmış, işçilerin fabrikaya girmesini engellemiştir. Bilinaen en büyük çatışma, 1892 yılında Homestead Grevi sırasında yaşanmıştır. Grev sürerken kolluk kuvvetlerinin fabrikaya girmeye çalışmasıyla 7 kolluk kuvveti, 9 grevci işçi ölür. Daha sonra bu grevin ve çatışmanın etkisinde ABD genelinde büyük eylemler gerçekleşir. Alexander Berkman, yaşananlar etkisiyle fabrika patronu Henry Clay Frick'e suikast girişiminde bulunur.

Taşeronlaşma nasıl hız kazandı?

Son günlerde iş cinayetlerinin ardı arkası kesilmiyor. Bununla beraber işsizliğin de getirisiyle artan yoksullaşmanın bıraktığı tek seçenek olarak görülen esnek, geçici, güvencesiz çalışma yani "taşeron işçilik" ciddi bir sorun olarak karşımıza çıkmakta. 1980'lerde uygulanmaya başlanan bu sistem, en basit haliyle işverenin işin bir kısmını başka bir firmaya yaptırması demek. Yani düzenlilik arz etmeyecek, dışarıdan alınması veya dışarıya yaptırılması kaçınılmaz olan mal ve hizmetlerin uygulanmasına yönelik bir uygulama. İlk olarak özel sektörde başlayan taşeronlaşma, 24 Ocak 1980 kararları *(Türkiye ekonomisinin dünya kapitalizmine uyumu amacıyla kabul edilen 24 Ocak 1980 kararları, pek çok konuda olduğu gibi, çalışma yaşamına yönelik olarak hayata geçirilen düzenlemelerin de temelini oluşturmuş,1980 sonrasında IMF ile yapılan "yapısal uyum" anlaşmalarının ve Dünya Bankası'ndan alınan krediler ile hedeflenen, Türkiye'nin ekonomisinden siyasetine kadar bütün alanlarını ulusal ve uluslararası tekelci sermayenin ihtiyaç ve beklentileri doğrultusunda yeniden biçimlendirmekti.*) ve neo-liberal politikalar ile hız kazanan istisnai ve geçici işler için söz konusuyken, bugün itibariyle kamu sektörünün her alanına sızmış durumda; belediye, sağlık, maden, metal, tekstil, inşaat…

Taşeronluk sistemi esas olarak 1995 yılında imzalanan uluslararası GATS, MAİ ve MİGA anlaşmaları çerçevesinde hız kazanmıştır. Kısaca her türlü kamusal alanın ve hizmetin ticarileştirilmesi (özelleştirilmesi) anlamına gelen bu anlaşmaların uygulanma süreçleri başlangıçta yavaş yavaş seyrederken, 2001 yılında yaşanan ekonomik krizin ardından iyice hız kazanmıştır. 15 günde 15 yasa ve tahkimin onaylanmasıyla birlikte, bütün ulusal koruma hukuk mevzuat engelleri ortadan kaldırılmıştır.

Böylece 2002 yılında süreci devralan mevcut iktidar, gerek hizmetlerin ticarileşmesi gerekse özelleştirmelerde en üst noktaya ulaşan bir müdahaleyle serbest piyasa ekonomisinin gerektirdiği bütün düzenlemeleri gerçekleştirmiştir. Bu müdahalenin en önemli ayaklarından birisi, kamu hizmetlerinde ve özel işletmelerde "güvencesiz ve esnek istihdam" olarak tanımladığımız "taşeronluk" sisteminin bütün acımasızlığı ve kuralsızlığı ile iş yaşamına hızlıca geçirilmesidir. Bu bağlamda taşeronluk sistemi bütünüyle sermaye sınıfının iş yaşamında ve işçi işveren ilişkilerinde kendi lehine avantajlar sağladığı, emek sömürüsünü yaygınlaştırdığı, patronların sermayesine sermaye kattığı bir uygulama olarak yaşamlara geçti. Günümüz itibariyle 1 milyon sınırına dayanmış işçi, taşeronluk sistemi içerisinde çalışmaya mahkûm edilmiştir.

Küçülerek büyüme?

Günümüzde, büyük ölçekli, seri üretime göre örgütlenmiş her düzeyde entegre işletme anlayışından vazgeçilmeye başlandığı bir dönemde, sermayenin çözüm olarak gördüğü taşeronlaşma ile birlikte büyük ölçekli şirket yapıları yerini daha küçük ve dinamik yapılara bırakmaya başladı. Sermaye, sadece belirli bir üründe uzmanlaşmış ve o ürün dışındaki tüm ara malları, yardımcı malları ve hizmetleri o alanda uzmanlaşmış diğer işletmelerden almaya yöneldi. Bu sebeplerle taşeronlaşmanın stratejisi, iş ilişkilerinin ve çalışma sisteminin esnekleştirilmesi, kuralsızlaştırılması ve "küçülerek büyüme" olarak da adlandırılabilir.

Taşeron İşçilerinin Yaşadığı Sorunlar

Taşeron işçiler herhangi bir statüye sahip olmadan, kurumların esas işlerini yapmalarına rağmen yoğun yıldırma ve dışlanma yaşamaktadırlar.

Taşeron işçilerin hukuk ve uzlaşma dışında tazminat ve kıdem tazminatı hakkı bulunmamakta; kıdem tazminatı, yıllık izin, fazla mesai ve diğer haklar ancak yargı yoluyla alınabilmektedir. Bu yargı süreci yıllarca sürebilmektedir. Her an ihaleleri alan alt şirketler, paravan şirketler kurabilmekte bu şirketleri iflas etmiş gibi göstererek haklara el konabilmektedir.

Taşeron işçiler iş güvencesi bulunmadığı için her an işten çıkarılma korkusunun verdiği psikolojik baskılar yaşamaktadırlar. Örgütlenme hakları bulunmamakta, sendikalaşmaları durumunda ise kapı önüne konmaktadırlar.

İş güvenceli çalışanlara banka özendirmeler (promosyon) ödenirken, taşeron işçilerine bu ödeme çok görülmektedir. Taşero işçiler, yıllık izinlerini tam kullanamamakta, bırakın yasal izinlerini 3-5 gün izin alabilmek için büyük eziyetler çekmektedirler.

Taşeron işçilere resmi tatil günlerinde personelin oluru alınmadan nöbet yazılmakta, nöbetle ilgili ücret farkları ödenmemektedir. İşçinin kendi onayı alınmadan, işçilere işleriyle alakalı olmayan mecburi işler yaptırılmaktadır. İşçiler bazen hafta sonları bazen de işe gelmeyenlerin yerine zorla çalıştırılmaktadır.

İhaleler değişince işten çıkarmalar olmakta, ihale şartnamesinde bulunsun ya da bulunmasın şirketler değişince yeni firma, işçilerin 1/3'ünü işten çıkarmaktadır. Bu atılan işçiler çoğunlukla taşeron işçiler olur. Taşeron işçilere kamuda kadrolu çalışan sendikalı işçi ve memurlardan daha düşük ücretler ödenmektedir ve işçilerin (SGK)sosyal güvenlik ödemeleri ve ücret durumu özel sektörde ise daha da kötü durumdadır.

Kamuda döner sermayeli kurumlarda çalışan taşeron firma işçileri bu döner sermayeye direkt katkıda bulunmalarına rağmen, bu işçilere döner sermayeden pay ödenmemektedir.

Taşeron işçileri çalıştırıldıkları kurumlarda büyük oranda tek tip elbise giymek zorundadır.

Yukarıda sıralanan sorunlar listesini uzatmak mümkündür. Sorunlar, her bir çalışma alanında farklılık göstermekle birlikte temel ve ortak sorunlar olarak değerlendirilebilir.

Taşeron işçileri yaşam mücadelesi veriyor

Ölümlere ve sakat kalmalara en çok taşeron işçiler maruz kalmakta. Çünkü taşeron çalışma, güvencesizliğin de en gözle görülür biçimi. Taşeron işçiler barınmadan ulaşıma, ücretten beslenmeye ve iş güvencesine kadar en savunmasız kesimi oluşturmaktadır. Taşeron işçilerin görünürde yasal hakları olsa dahi bu hakların tanınması yönünde yaşanmış hiçbir örnek yok. Örneğin; çalışma alanınızda iş güvenliği yoksa ya da iş yerinde sağlıksız koşullar varsa işçinin çalışmama hakkı da var. Ancak bu durumda bu haklı taleplerinizin karşılanması yerine, işten çıkarılmanız söz konusu. Bırakın bu durumda "çalışmıyorum" demeyi duruma yasal itiraz hakkınızın bile olmaması, bu durumun nasıl dayatıldığı gerçeğini gösteriyor.

Son yıllarda gittikçe artan iş cinayetleri ve sakat kalmaların bu kadar artış göstermesindeki önemli etken olarak taşeronlaşma, bugün itibariyle modern kölelik olarak adlandırılmakta. Özellikle yoksulluğun bir getirisi olarak yaşamın idamesi noktasında zorunlu çalışmanın dayatıldığı bir seçenek olarak sunulan bu biçim birçok insanın yaşamına kast etti, etmekte. Dolaylı ya da doğrudan köleleştirerek en ağır ve kötü koşullarda çalıştırılan işçilerin bu kadar değersiz görülen yaşamları karşısına konulan şey ise sadece sermayenin büyüyerek daha fazla kar elde etmesi.

Son yıllarda sıkça duyduğumuz işçi ölümleri karşısında direnişin ve örgütlülüğün önündeki en önemli engel, yine taşeronlaşma. Çünkü belirttiğimiz gibi hem sistemin zorunlu olarak dayattığı yoksullukla zorunlu bir seçenek olması hem de yasal olarak kazanıma dönüşmeyecek bir uygulama olarak düzenlenmesi taşeronlaşmayı örgütlülüğü önündeki en büyük engel haline getiriyor.

Şu sıralar taşeron işçiler bir örgütlülük girişimde bulunuyorlar, ancak bu örgütlülüğün büyümesi ve yayılması sınıf dayanışmasının ruhunun da güçlenmesiyle orantılı. Çünkü farklı sektörlerde çok fazla sayıda taşeron işçi çalışmakta. İşçiler sektörler arası bu dayanışma zemininde örgütlenebilirlerse gözle görülür ve azımsanmayacak bir etkiye ulaşabilirler. Bu konuda devrimci sendikaların ve devrimcilerin dayanışmasına da el uzatarak büyütülebilecek bir etki günümüz itibariyle zaruri bir ihtiyaç olarak düşünülmeli.

Taşeronlaşmanın getirisiyle birlikte patronların iş güvenliği ihmali konusunda ise sınır tanımadıkları aşikâr. Bu son zamanlarda yaşanan iş cinayetleriyle birlikte adeta ispatlanır oldu. Yaşanan bu iş cinayetlerine, sakat kalmalara ve her türlü sömürüye karşı direnmek aynı zamanda taşeron sisteme karşı direnmek olarak görülmelidir.

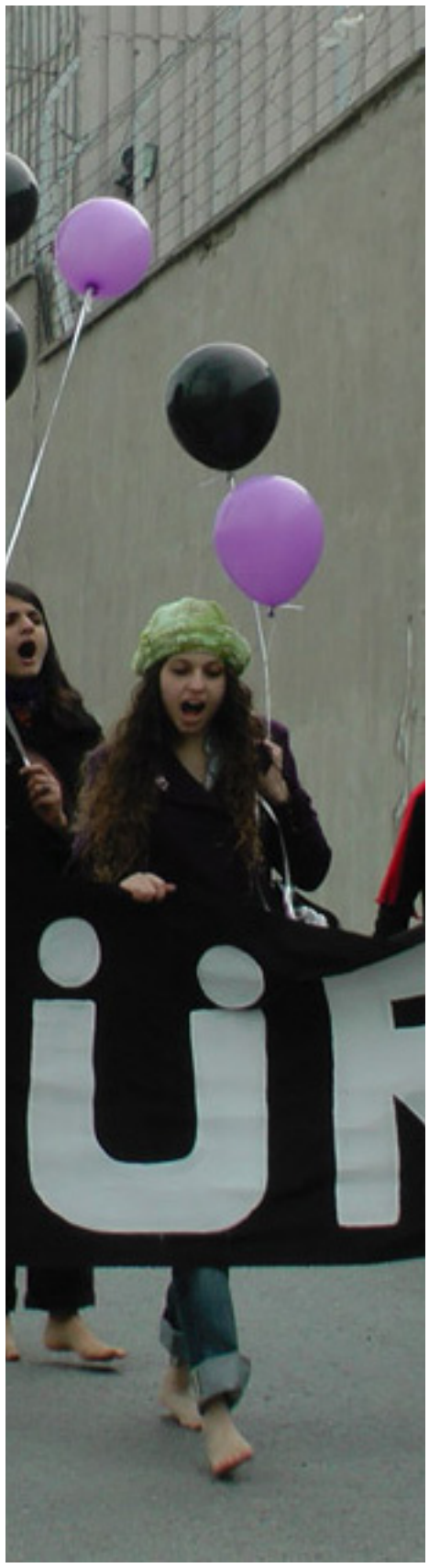

Yalınayak yürüyoruz

Devlet, bu topraklarda düşüncesinden korktuğu sayısız insanı, kapattığı hapishanelerde psikolojik ve fiziksel bir çok saldırıya maruz bırakmıştır ve bırakmaktadır. 12 Eylül Darbesi döneminde tutsaklar; devletin kendilerine dayattığı tek tip elbise giyme zorunluluğunu reddettikleri için, mahkemelere çıplak, yalınayak çıkmak durumunda kalmışlardır. Ve yalınayak olmak, işkenceye karşı direnişin göstergesi olmuştur.

İletişim cezaları

Cezaevlerindeki tutsaklar, hapishane yönetiminin keyfi tutumlarıyla disiplin cezalarına çarptırılıyor. Bazen bir türkü söylediklerinde, bazen ezilenlerin birlik ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı kutlamak için slogan attıklarında, yaşanılan bir adaletsizlik karşısında tepkisini sloganlarla dile getirdiklerinde ya da herhangi bir yere götürülürken uzaktan gördükleri diğer tutsaklara selam verdiklerinde disiplin cezalarıyla karşı karşıya kalıyorlar. Disiplin cezaları arasında en çok uygulanan ceza ise iletişimden men cezasıdır. Tutsakların çoğu, üç kişilik ya da tek kişilik hücrelerde kalıyor.

Çoğu hapishanede, 9 saatlik sohbet hakkı uygulanmıyor. Aynı havalandırmayı kullanamayan onlarca tutsak var. Ve tutsaklar sınırlı sayıda (üç kişi) görüşçüye, haftada bir telefon etme ve haftada bir kapalı görüş ile ayda bir açık görüş hakkına sahip. Kapatılan bu insanlar, verilen iletişim cezaları yüzünden aylarca, bazen yıllarca görüşlere çıkamıyor, telefon edemiyor, mektup yollayamıyor ve mektup alamıyor.

Verilen iletişim cezaları, hapishanelerde farklı şekillerde uygulanabiliyor. Bazı tutsaklar sadece haftada bir kapalı görüşe çıkabiliyor ve sadece ayda bir mektup alıp cevaplayabiliyor. Bazıları açık-kapalı hiç bir görüşe çıkamıyor, sadece mektup yazabiliyor ve telefon edebiliyor. Bazıları ise mektup da yazamıyor, telefon da edemiyor... İnsandan, sohbetten uzaklaştırılarak, zaten zor olan hapishane koşulları, onlar için daha da zorlaştırılıyor. Devletin ve hapishane yönetiminin dayatmalarına karşı olan tutsaklara verilen iletişim ve benzeri cezalar, insani duygulardan ne kadar uzaklaşıldığı gözler önüne sermektedir. Bu cezalar karşısında yıllarca direnmiş ve hala direnmekte olan tutsaklar ise iradelerine, kimliklerine sahip çıkmaktadırlar.

Her şey dilekçe ile

Duvarlar ardına kapatılan insanlar, tutsaklıklarının ilk dakikalarından itibaren hapishanede geçirdikleri süre boyunca, orada yapacakları her şey için bir dilekçe vermek zorundadır. Bu uygulama yüzünden tutsaklar, en temel ihtiyaçlarını bile hapishane yönetimine dilekçe vererek karşılıyorlar. Yatak, su, haftalık kantin alışverişi, berber, kütüphane, gazete, spor faaliyetleri, kaldıkları hücrede ortaya çıkan herhangi bir teknik aksaklık ve daha birçok şey için, tutsakların dilekçe vermesi zorunlu kılınmıştır. Bu uygulama ile, tutsaklara yukarıda saydığımız tüm yaşamsal ihtiyaçlar için dilekçe verdirilerek, adeta hapishane içinde hapishane yaratılmaktadır. Hapishaneleri, otoritesinin tam anlamıyla hayat bulduğu ve hüküm sürdüğü yerler olarak belirleyen devlet, bu ve benzeri uygulamaları yıllardır tutsaklara dayatmaktadır.

Üzerinden yıllar geçtiği halde, bu tür uygulamaların yansımalarını hapishanelerde hala görüyoruz. Tekirdağ F tiği cezaevindeki arkadaşımız Özgür Aydın, yolladığı mektupta, kendilerine dayatılan benzeri uygulamalara dikkat çekiyor:

"Merhaba,

12 Eylül Cuntası ve darbecilerle hesaplaştığını iddia eden AKP döneminde, darbe dönemini aratmayacak uygulamalar hayata geçiriliyor. F tiplerinde kısa süre önce başlatılan "ayakkabını kutuya kendin koy" dayatmasıyla birlikte tutsaklara, gardiyanların görevleri yaptırılmaya çalışılmaktadır. Bu dayatmaya direnen tutsakların ayakkabılarına el konulup depoya kaldırılmaktadır. Bu uygulamanın devam etmesi halinde, yakında hiçbir siyasi tutsağın ayakkabısı kalmayacak. Bu havada hücrede yalınayak gezmek zorunda kalacağız. Açıktır ki, tutsakların sağlıklarının bozulması, kalıcı hastalıklara yakalanmaları demektir. 12 Eylül döneminin "tazyikli su, çırılçıplak soyarak dışarıda bırakma" yöntemleri, günümüzde böyle inceltilerek(!) hayata geçiriliyor."

Deniz

GİZEM ŞAHİN

Küçükken hep görürdük ya kötü rüyalar. O da görürdü. Gecenin ala şafağında korktuğu rüyasından uyandı. Ağlamadı anne diye. Yürüdü pencereye doğru. Gökyüzünde ay vardı. Aydan ne çok korkardı. Gecenin karanlığını daha da ürkütücü kılıyordu zihninde. Ama dedesi orada kimsenin yaşamadığını söylediğinde rahatlamıştı. Ayın ışığını seyrederken sokakta koşup oynayan köpekler gördü. Dedesinin sesini duydu hemen ardından. Özgürlük deyivermişti usulca. Akşamüstleri kırlangıçlar konan alnını öptü kızın ve yatağa yatırdı. Uykusunda öğrendi özgürlüğün ne demek olduğunu.

Küçük olan yüreği annesi öldüğüne daha da küçüktü. Dedesiyle sürekli deniz kıyısına giderlerdi. Deniz isminin dalgalara mı yoksa annesine mi daha çok yakıştığını kestiremezdi. Sessizce dalgaların kıyıya vuruşunu izlerdi. Annesini bulurdu sanki. O'na hayranlık duyardı. Ne çok isterdi onun gibi sonsuz olmayı. Bu yüzden severdi dalgaları. Korkardı denizden ama deniz olmak isterdi. Onun gibi özgür olmayı dilemişti defalarca. Belki o geceleri gördüğü köpekler değdirirdi ayaklarını suların ılıklığına. O zaman köpekler daha mutlu olurdu. Anlamıştı köpekler ondan kaçıyordu. Sadece ondan da değil köpekler şehirden kaçıyordu. Eğer deniz olsaydı kaçmazlardı. Bir öğle vakti dedesiyle dolaşırlarken de görmüştü aynı köpekleri. Ne kadar da yorgunlardı. İnsanlar hep yürüyordu. Kaldırımlarda hep ayak sesleri vardı. Dükkanların uğultuları insan seslerini bastırıyordu. Makinelerin birbirine girmiş çarkları arasında yitip gitmişti baharın kokusu. Çığırıyordu makinalar gökdelenler dikmek için. Güneşi de götürmüştü makineler. Sesler beynini kemirdi kızın. Koşup kaçmak istedi, betonlardan, makinelerden kaçmak. Denize koşmak istedi bütün arzusuyla.

Gece olunca duruyordu makineler. Sokağa dikilen bina hayaleti andırıyordu. Gülümsemesini kaybetmiş biri gibi donuk, duruyordu sokağın ortasında tüm çirkinliğiyle. Anlayamıyordu insanlar bunu neden yapıyorlardı. Köpeklerin sesiyle sıyrıldı düşüncelerinden. Yine koşmaya başlamışlardı. Nasıl da mutlulardı. Şehrin gürültüsü durunca, sokaklarda da kimse kalmamıştı. Arabalar durmuştu. Hep arabalar geçerdi. Köpekler sevmezlerdi arabaları. Her an altında ezilme korkusu yüzünden oynayamazlardı. Bazen büyük arabalar geçerdi. Adına panzer demişti bir gün kızın dedesi. Köpekler hemen havlardı onu görünce. Çünkü bilirdi köpekler o arabalar hep sokaklara zarar verirdi. Sokaksa köpeklerin her şeyiydi. Ama şimdi yoktu o büyük arabalardan. Korku da yoktu. Birbirlerine yaklaşıp sokuldukça özgürlüğün kokusu yükseliyordu. Sahi neredeydi bu özgürlük? O köpekleri ne zaman görse dedesinin özgürlük diye fısıldayışı gelirdi aklına. Kötü bir şey miydi özgürlük? Annesinin ölümü bu yüzdendi. Korkardı özgürlükten. O köpekleri, denizi, özgürlüğü düşlerken, yakalanmaktan korkardı. Yasaklamışlardı özgürlüğün hayalini kurmayı. Gerçekten kötü müydü özgürlüğü hayal etmek? Hayır, özgürlüğü hayal etmekten korkmuyordu. Söz verdi hiç korkmayacaktı.

Anneannesi ve dedesi girdi içeri. Gülümseyip ne yaptığını sordular.

"Ben deniz olmak istiyorum." deyiverdi kız. "Korkuyorum ama istiyorum. Onun gibi sonsuz. Kızgın bazen, sert kayalara çarpan dalgaları kadar öfkeli. Bazen de özgürlüğe koşan köpeklerin ılıklığını hissedecek kadar sakin. Ama hep özgür."

Kızın bir çırpıda dudaklarından dökülen bu kelimeler duvarları yıkıp denizi dalgalandırdı. Anlam veremedi küçük kız, dedesinin ellerinin titreyişine, anneanne-

HAPİSHANELERDE YEDİ GÜNDE ÜÇ ÖLÜM

Bingöl M Tipi Cezaevi'nde 2 yıldır hasta olmasına rağmen tutulan Mahmut Karataş, 3 Nisan günü yaşamını yitirdi. İki gözü de görmeyen, ileri derece şeker hastası olan Karataş'ın cezasının ertelenmesi ve tedavisinin yapılması için yapılan başvurular görmezden gelindi. Hastalığından dolayı şuurunu yitiren ve doktorların "Hasta tedaviyi kabul etmedi." demelerine rağmen tahliye edilmeyen Mahmut Karataş, 75 yaşında cezaevinde yaşamını yitirdi.

Adıyaman ve Muş cezaevlerinde 16 yıl tutuklu kalan ve lenf kanseri olan Nurettin Soysal, tahliye edildikten 17 ay sonra tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. 90 yıl hüküm verilen Soysal, cezaevinde 13 yıl kaldıktan sonra boynundaki şişkinlik şikayetiyle doktora gitti, bir rahatsızlığı olmadığı söylenerek geri gönderildi. Günden güne boynundaki şişkinliğin artmasıyla durumu ağırlaşan Soysal, tüm başvurulara rağmen uzun süre hastaneye götürülmedi. Ölüm döşeğine gelen Nurettin Soysal için Dicle Üniversitesi'ndeki doktorlar Adli Tıp Kurumu'na başvurdular, "Şimdi git, sonra gel." denilerek geri çevrildi. 6 aylık ömrünün kaldığını söyleyen doktorları tarafından yeniden başvuruda bulunuldu. 13 Kasım 2010 tarihinde tahliyesine karar verilen Soysal, 17 ay boyunca Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi›nde kaldı. Geç tahliye edildiği için tedavisi zamanında yapılamayan Soysal, tüm müdahalelere rağmen 4 Nisan günü 41 yaşında yaşamını yitirdi.

Doğubeyazıt Kapalı Cezaevi›nde tutuklu bulunan Mahmut Çakan, karaciğer yetmezliği nedeniyle tedavi görüyordu. 2 yıldır farklı hastanelere tedaviye gönderilen Çakan, Cumhurbaşkanlığı›na defalara başvuru yapılmasına rağmen tahliye edilmedi. Mahmut Çakan, Erzurum Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 12 Nisan günü yaşamını yitirdi.

Şu anda hapishanelerde tedavi edilmeyi bekleyen 263 hasta tutuklu bulunuyor. Hayati tehlikesi üst düzeyde olan 112 tutsak, hastalıkları nedeniyle sürekli tedavi görmesi gereken 67 tutsak ve sağlık kontrolünden düzenli geçmesi gereken onlarca tutsak var. Cumhurbaşkanlığı, Adalet Bakanlığı ve diğer devlet kurumları, tüm başvurulara rağmen, hapishanelerdeki hasta tutsakları görmezden geliyor. Tutsakların tahliyesine, ancak ölümün kıyısına geldiklerinde karar verilmesi, onların ölümüne karar verilmesidir.

sinin buğday teninin bembeyaz oluşuna. Annesinin çocukluğunu düşünmüştü. Belli ki anneannesi de aynı şeyi düşünüyordu. Kızı özgürlük demişti ölmeden önce. Şimdi torunu vardı karşısında. O da özgürlük diyordu. Korktu. Canı acıdı. Yoruldu. Kafesini yapan kuşlar gibiydi tam o anda. Küçük kızın gözlerinde umudu gördü.

Kızın anlattığı köpekleri anımsadı. Hatırladı karanlık sokaklarda köpeklerin nasıl özgürce koştuğunu. Ve yine hatırladı kızının umutla kaldırım taşlarının altında kumsal var deyişini. Hissetti torununun denize baktığında neler hissettiğini.

Tüm şehir sessizliğe büründü bir anda. Şalterler atmış, makineler durmuştu. Dükkânların uğultusu kesilmişti. Köpekler kalktılar kaldırımlarından. Koştular. Küçük kız da koştu onlarla. Çıkardı ayakkabılarını. Ayaklarına değen kum tanelerini hissetti. Kumsalı hissetti küçük kız betonlardan sıyrılıp. Artık şehir özgürlük kokuyordu.

Kullan at Kılavuz

HASAN KARAŞİN

Kapitalist işleyiş içerisinde zaman zaman kullanılabilecek ama paylaşma ve dayanışmayla örülü özgür dünyada hiçbir şeye yaramayacak bilgiler...

Patronla karşı karşıyayken:

İşçi patron ilişkisinde patronun işçiyi sömürdüğü alanlardan biri de işçinin işten atıldığında alması gereken kıdem ve ihbar tazminatlarının verilmemesidir. Her ne kadar 4857 sayılı İş Kanunu işçileri bu alacak gasplarına karşı koruyan hükümler içerse de günlük yaşamda patronlar işçilerin çaresizliğini fırsat sayarak bu uygulamaları umursamamaktadırlar ve çeşitli yollarla işçilerin bu haklarını çalmaktadırlar. Birçok işçi, alacaklarının çalındığının farkına varamadan işten atılmaktadır.

İş kanunu, en az otuz işçinin bulunduğu bir işyerinde (patronun birden fazla işyeri varsa, bütün işyerlerindeki işçi sayısı birlikte sayılır), altı aylık kıdemi bulunan bir işçinin işten atılmasını çeşitli yönlerden kısıtlamıştır. Örneğin; sendikalı olmak, işyerinde sendikal faaliyet yürütmek, patrona karşı herhangi bir mahkemede herhangi bir sebepten dolayı dava açmış bulunmak, patronla işçi arasındaki sözleşmeden kaynaklı oluşan bir alacağı talep etmek işten çıkarılmak için patrona bir hak vermez. Patron işçiyi işten çıkartırken "haklı sebeplere'' dayanmak zorundadır. Bunun yanında işten çıkartma işleminin kanunda belirtilen usul şartlarına uyması da gerekmektedir. İşçinin işten çıkartılmasıyla ilgili fesih bildirimin hem yazılı bir şekilde yapılması hem de işten çıkartma sebeplerinin fesih bildiriminde açık ve net bir şekilde belirtilmiş olması zorunludur. Ayrıca işçinin işten çıkartılmayla ilgili savunma yapma hakkını kullanması da fesihin geçerli olabilmesi için zorunlu şartlardan biridir. (Kanunun 25. maddesinde sayılan haller için savunma şartı aranmamaktadır yani ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan hareketler halinde işçi savunma yapmadan da işten çıkartılabilmektedir.)

Yukarıda belirttiğimiz yasal gerçekliklere rağmen patronlar, işçileri istedikleri gibi işten çıkartmaktadırlar. Her ne kadar adli yollar yavaş işlese de, işçi haklı bile olsa, hakkını iki üç yıllık süreler sonunda alabilse de bu gibi haksız işten çıkarmalarda işçinin "işe iade davası" açabilme hakkı vardır. Bu davayı açabilmek için ilk şart davanın işten çıkartmadan itibaren 1 ay içinde açılmasıdır. İş yerinin bulunduğu il/ilçede açılacak bir işe iade davası sonucunda, işçi tekrardan işe dönme hakkına sahip olabilecektir. Patron işçiyi mahkeme kararına rağmen işe geri almaz ise en az sekiz aylık maaş tutarında tazminat ödemek zorunda kalmaktadır. Bunun yanı sıra işçi işe geri alınsa da alınmasa da kıdem ve ihbar tazminatı hakkını kaybetmez. Bu her iki hak için de işleyen zamanaşımı süresi 10 yıldır.

Kıdem tazminatı

İhbar tazminatından farklı olarak, işçinin kendi isteğiyle işten ayrıldığı durumlarda da kıdem tazminatı hakkı vardır. Ancak bunun için işçinin işi haklı sebeple bırakmış olması şarttır. Kanun haklı sebep olarak sağlık şartlarını ve iyi niyet-ahlak kurallarına patron tarafından uyulmamasını saymıştır. İşçinin kıdem tazminatına hak kazanabilmesi için en az 1 yıldır o işyerinde çalışıyor olması zorunludur. Aksi halde kıdem tazminatı hakkından söz edilemez. Çalışma hayatında patronların başvurduğu hilelerden en önemlisi işçinin SGK kaydında, 1 yıl dolmadan çıkış göstermeleridir. Yani işçi fiilen işten çıkartılmamakta sadece SGK kayıtlarında işten çıkartılıp, 1 ay sonra işe geri alınmış olarak gösterilmektedir. Bu durum mahkeme aşamasında, işçi lehine sonuçlanan boş bir çaba olarak kalmaktadır. Ancak işçi bu hakkını mahkemede kazanabileceğinden habersiz olduğu için patron tarafından SGK kayıtları gösterilerek kolayca kandırılabilmektedir. Patronların başvurduğu ikinci hile de işçiye işten çıkartırken imzalattığı kâğıtlardır. İşçinin işten çıkarken kesinlikle hiç bir kâğıdı imzalamaması, ileride hak ileri sürebilmesi için önemlidir.

İhbar tazminatı

Bu tazminata hak kazanabilmek için de işçinin en az altı aylık kıdemi bulunması gerekmektedir. Patron işten çıkartmayla ilgili geçerli bir sebebe dayanıyor olsa (işçinin yeterliliğinden, davranışlarından veya işin gereklerinden kaynaklı bir geçerli sebep) bile kanunda belirtilen bazı sürelere uymak zorundadır. Altı aydan daha az bir süredir çalışmakta olan işçisine işten çıkartmadan 2 hafta önce; altı ayla bir buçuk yıl arası çalışmış işçisine 1 ay önce; bir buçuk yıl ile üç yıl arası çalışmış işçisine 6 hafta önce; üç yıldan fazla çalışmış işçisine 2 ay önceden işten çıkarmayla ilgili durumun patron tarafından belirtilmesi zorunludur. Patron bu sürelere uymaz ise bu süreler oranında ihbar tazminatı ödemek zorundadır. Burada önemli olan, işçinin işten çıkartılırken ihbar tazminatını aldığı yönünde herhangi bir kâğıdı imzalamamasıdır. İhbar tazminatını işçi işten çıkartıldığı tarihten itibaren 10 yıl boyunca talep edebilir.

Polisle karşı karşıyayken:

Güncel hayatta karşılaştığımız bir başka hukuksuzluk, hak ihlali biçimi de 5326 sayılı Kabahatler Kanunu'nun polis tarafından kasıtlı bir şekilde keyfi yorumlanması ve uygulanmasıdır. Devletin polisi; devletin, vatandaşının rızasını alabilmek için oluşturduğu sözde suç ve ceza olaylarını çözebilmek için uydurduğu yasaları dahi uygulayamamaktadır.

-Belirtmeliyim ki, öğrencilik ve avukatlık yaptığım yıllar süresince suç, ceza ve benzeri olayların gerçekliği olmayan, zorlama yasalarca çözülmeye çalışılmasında hukuk sisteminin saçmalığını deneyimledim. Bu deneyimden çıkarımlarım sonucu hiçbir şekilde ne devletin hukukundan ne de devletin polisinden vb. herhangi bir beklenti içerisinde değilim. Ve herhangi bir beklenti içinde olunmaması gerektiğini düşünüyorum.-

Bahsettiklerimizin en yaygın örneklerinden biri, afiş asma eylemi esnasında polis uygulamalarıdır. Afiş asma eylemi gerçekleştirildiği takdirde kanundan da anlaşıldığı gibi, bu eylem karşılığındaki yaptırım idari para cezasıdır. Ancak polisin afiş asan kişilere rastladığı takdirde ilk yaptığı hukuksuzluk, kişiyi karakola götürmektir. Polis burada bunun doğal olduğunu, bu yetkiyi kanundan aldıklarını, hukukun bunu gerektirdiği yönünde bahaneler öne sürmektedir. Ancak hukuken polisin Kabahatler Kanunu'na dayanan bir eylemden dolayı vatandaşı gözaltına alma, "karakolda misafir etme" gibi bir hakkı yoktur. Kişinin idari para cezasını, kanunu ihlal eden fiilin işlendiği yerde, hemen o an kesilmesini istemesi gibi bir hakkı vardır. Kişi karakola gitmek zorunda değildir. Polislerin karakola gidilmesi yönünde ısrar etmesi halinde, polislere sorulması gereken bunun gözaltı işlemi olup olmadığıdır. Eğer polis gözaltı işlemi yaptığını ileri sürüyor ise, polisten Türk Ceza Kanunu ve Ceza Usul Hukuku'nda belirtilen prosedürü izlemesi, gözaltına almayı Türk Ceza Kanunu'nda belirtilen suçlardan birine göre yapması gerektiği söylenmelidir. Dolayısıyla polisin gözaltına alma işlemini yaptığını söylediği andan itibaren, kişinin avukat isteme hakkı mevcuttur, yani polisin Ceza Muhakemesi Kanunu uyarınca kişiye avukat isteme hakkını sorması, hatırlatması mecburidir. ***-Ki bunların olmasını beklemenin bana komik geliği gibi size de komik geleceğinin farkındayım, ama yine de bunları bilmek önemlidir.-***

Ancak polisin gerçekleştirdiği hukuksuzluk sadece fiilen gözaltına alma, saatlerce karakolda bekletmekten ibaret değildir. İdari para cezasının kesilebilmesi için gerekli olan tutanak da polis tarafından genellikle yanlış bilgilerle doldurulmaktadır. Böyle bir durumda yapmamız gereken, tutanağı dikkatlice okumak ve imzadan imtina ederek tutanağı imzalamamaktır. Afişi asan kişinin tutanağı imzalaması zorunlu değildir, aynı şekilde idari para cezasının kesildiğine dair tebliği de kişinin imzalamama hakkı vardır. Tebliği imzalamamak, ceza kesilen kişiye fazladan zaman kazandırmakta ayrıca her idari para cezasına karşı açmaya hakkımız olan itiraz davaları için de şansımızı arttırmaktadır.

Polisin keyfi işlemlerine karşı ürettiği bahanelerden bir tanesi de afişlerin içerik incelemesinin karakolda yapılacağının söylenmesidir. Bu durum da polis tarafından uydurulmuş yöntemlerden biridir. İçerik incelemesi diye bahsedilenin afişin herhangi bir yasadışı unsur taşıyıp taşımadığının belirlenmesidir. Böyle bir durumda afişin içeriğinin ne olduğu sorusundan kaynaklı sorumluluk polis güçlerindedir. Kişinin bunu kanıtlamak gibi bir sorumluluğu yoktur. Polis afişin yasadışı içeriğe sahip olduğunu düşünüyor ise hemen orada gözaltı işlemine başlamalıdır. Polis böyle durumlarda kağıt üstünde gözaltı yaparak sorumluluk almak istemediğinden sanki afişin içeriğinin ne olduğunun kanıtlanması kişiye aitmiş gibi afiş asan kişiyi fiilen saatlerce gözaltında tutmakta, saatler sonunda içerikte sorun yok diyerek kişiyi serbest bırakmaktadır. Ve karakolda geçirilen bu süre resmen sanki hiç gerçekleşmemiş gibi gözükmektedir.

Polislerin afiş asanlara karşı bu keyfi uygulamaları polislerin bilgisizliğinden veya o an orada bulunan polislerin karakterleriyle alakalı olarak meydana gelmemektedir. Kendisinin bir hukuk devleti olduğunu iddia eden her devlet gibi yaşadığımız topraklara egemen olan devlet de, en demokratik hak olarak beyan ettiği fikir ve düşünce özgürlüğüne kağıt üstünde saldırmaktan zaman zaman çekindiği için, uygulamada bahsettiğimiz hukuksuzluklara başvurmaktadır. Yani afiş asarak gerçekleştirdiğimiz eylemin kağıt üstündeki sonucu idari para cezası olmakta, ancak fiili olarak maruz kaldığımız durum resmi olmayan bir gözaltı süreci, yıpratma ve yıldırma olmaktadır.

Pembe Metrobüs

Geçtiğimiz günlerde Saadet Partisi İstanbul İl Başkanı Selman Esmerer, kadınların rahat seyahat edebilmesi için "pembe metrobüs" önerdi, öneriyi müteakiben imza kampanyası yapıldı. Kampanyaya göre 3-4 araçtan sonra 1 adet pembe renkli metrobüs sefere konulacak. İsteyen kadın yolcular normal seferdeki araçlarla, isteyen ise pembe renkli metrobüsü tercih ederek seyahat edebilecek. Selman Esmerer, "Adına bakanlık kurup, hayat şartlarının kendilerine dayattığı, maddi-manevi zorlukları hafifletmeye çalıştığımız kadınlarımız için, İstanbul'da yapılacak bu uygulama bir 'pozitif ayrımcılık' yaklaşımı olarak eminiz ki toplumun bütün kesimleri tarafından desteklenecektir." dedi. Ardından başladı tartışmalar.

Kimileri laikliğin elden gittiğini düşünüp muasır medeniyetler seviyesine çıkamama kaygısıyla eleştirdi. Çıkmak için yüksek atlama antrenmanları yapmaktan yukarıda da taksilerde, otobüslerde, trenlerde böyle uygulamaların var olduğunu göremediler. Kimileri de kadınların tacizden, tecavüzden kurtuluşu olarak gördü bu fikri, metrobüsten inen kadının arka sokakta taciz edilebileceğini, tecavüze uğrayabileceğini tahmin edemedi. Kimse bu dahiyane fikirleri besleyenin ataerkillik, cinsiyetçilik olduğunu düşünmedi.

Pozitif İktidar

MERCAN DOĞAN

İyi madem; taciz edilme ihtimalleri olduğu için kadınları izole edelim. Uçkurumuza sahip çıkamayacağımız için kadını kapatalım, +tekileştirelim. Sadece metrobüs yetmez, bütün ulaşım araçlarının pembesini kullansınlar. Sokakları da pembeye boyayalım. Pembe panjurlu "hanım" apartmanlarında yaşasınlar. Pencerelerine seçici geçirgen teller takalım ki erkek sinekler giremesin. Pembe alanlarının dışına çıkmaya kalkan haddini bilmez kadınları da g+nlümüzce şiddetle, tacizle, tecavüzle, +lümle cezalandıralım. Bunu şimdi de yapıyoruz ama meşru bir zeminde yapalım. Cinsiyetçilik yerine ayrımcılık kelimesini kullanalım, +nüne de "pozitif" sıfatını koyalım, sevimli g+rünsün. Hadi ama biraz daha yaratıcı olalım, b+yle faydalı fikirler üretmeye devam edelim. Mesela faşizmin +nüne "pozitif" sıfatını koyup meşrulaştıralım+ Pozitif faşistler olalım. Alevilere kırmızı sokaklar, kırmızı evler tahsis edelim. Bu kırmızı mahallenin adını da Madımak koyalım. Madımak'tan çıkana k+tü g+zle bakalım ki zamanla çıkmamaya başlasınlar. Böylece Maraş deneyimimizdeki gibi kapılarını işaretlemekle uğraşmadan, Madımak deneyimimizden beslenerek katledebilelim. Kürtler, "Kürdistan" deyince dizlerimizin titrediği b+lgeden çıkamasın ki; teker teker karakollarda, cezaevlerinde, orduda işkenceyle, sokak aralarında kafalarına sıkıp faili meçhul diyerek ya da 30-40 kişilik gruplar için ayrı ayrı kimyasal silahlar kullanarak katletmekle uğraşmayalım. Tek bir kimyasal bombayla toptan halledelim. İnsan haklarına aykırı diyenler olacaktır; lakin ne de olsa kılıf uydurmak konusunda en deneyimli olduğumuz alan katliamlarımızdır. Yüreklerinde yeni bir dünya taşıyan devrimcileri de teker teker vurmakla, kapatmakla, bombalamakla uğraşmayalım; aynı y+ntemle katledelim. B+ylece T+C+ Devleti olarak her gün hunharca kullandığımız bombaların, silahların, gazın, suyun, copun, bir de "katlettiklerimizin ailelerini de katletmiş olacağımız için" teselli ikramiyesi gibi lütfettiğimiz tazminatın masrafından bayağı kısmış olduk. Bu tasarrufla ne yapalım? +nce efendiliğin +nüne "pozitif" sıfatını koyalım. Pozitif patronluk yapalım. İşçi dediğimiz k+lelerimize +zel gri metrobüsler, gri mahalleler tahsis edelim, altlarından gri nehirler akan gri k+prüler yaptıralım. Her k+şe başına çikolata kokulu açık hava spreyleri koyalım ki; hem canlarını çıkarttığımızda saldıkları kokuyu bastırmış olalım, hem mutlu olsunlar, hem de bizim geçen ay çikolata kokulu açık hava spreyi üreten fabrika açan amcaoğlu nemalansın. K+lelerimiz, sırça k+şklerimizin, plazalarımızın sokaklarından geçemesinler. Geçmeye teşebbüs edeni ya da cahil cesaretiyle +rgütlenmeye kalkanı sermayenin kolluk kuvveti olan polislerimiz alnının çatından vuruversin+ Toprağı, suyu, dili, kimliği, yaşamı için mücadele veren diğer insanları da düşünelim. TOKİ onlara yeni mavi binalar yapsın. Kürdistan'da yüzyıllardır kafa patlatıp layığıyla beceremediğimiz asimilasyonu başta Karadeniz olmak üzere diğer b+lgelerde pozitif şirketler aracılığıyla yapalım. HES yapalım, baraj yapalım, termik ve nükleer santraller yapalım. Dereleri kurusun, topraklarında ot bitmez olsun, zehir solusunlar. G+ç etmek zorunda kalsınlar, biz zorlamayalım ki hem nihai asimilasyon hedefimize daha çabuk ulaşalım, hem de bir Dersim 38 vakası "bu kadar aleni yapınca işler sarpa sarabiliyor" daha yaşamayalım. G+çü kabullenenleri okullarımız, kışlalarımız başta olmak üzere yaşamın her alanındaki pozitif militarizmimizle yontar, şekillendiririz. K+ylerini terk etmeyenler de yıkımlarımız vesilesiyle tez zamanda Hakk'ın rahmetine kavuşacaklardır. Pozitif homofobikler olalım; gaylere, lezbiyenlere g+kkuşağı metrobüsler tahsis edelim. Bunları kullananları +nce bakışlarımızla eshefle kınayalım, sonra s+zlerimizle, o da olmazsa şiddetle. İflah olmayanları ve sağ kalanları tedavi edelim.

Cinsiyetçilik yerine ayrımcılık kelimesini kullanalım, +nüne de "pozitif" sıfatını koyalım, sevimli g+rünsün.

Bu arada daktilomuz bozuk değil. Pozitif dil katledicileri olarak bu topraklarda konuşulan diğer dillerle yetinmedik. Yazımızın belli bir b.lümünden sonra Türkçe'yi b.yle de okuyabileceğinizi, 28 harfin yeterli olduğunu düşündük, tasarrufa gittik: +zgürlüğün "+" sünü alfabeden kaldırdık.

Benizdank*

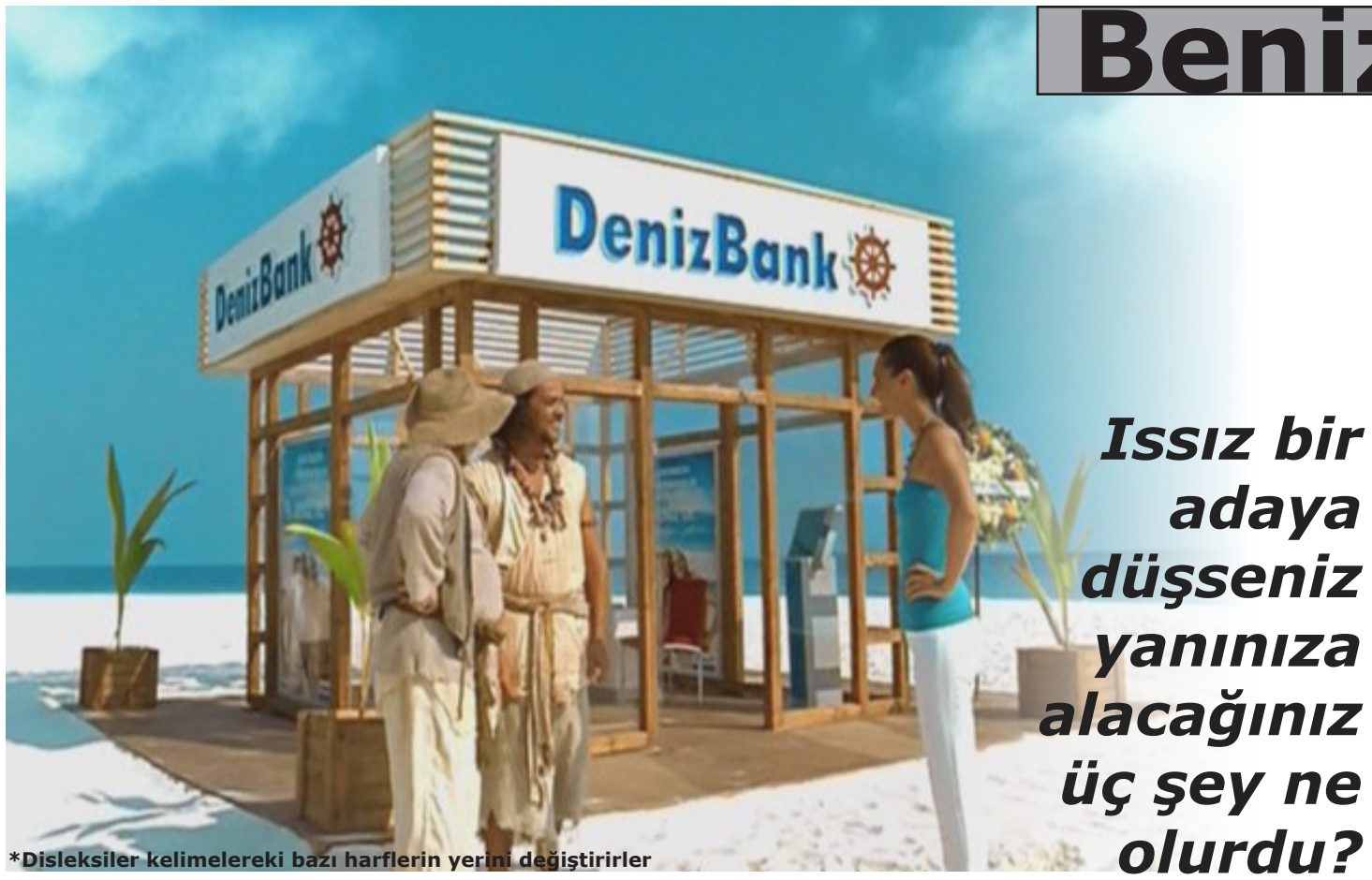

Issız bir adaya düşseniz yanınıza alacağınız üç şey ne olurdu?

*Disleksiler kelimelereki bazı harflerin yerini değiştirirler

Issız bir adaya düşmüş ve burada mahsur kalmış olan Robinson yalnız başına yaşamaktayken, günlerden bir gün adanın yerlisi Cuma'nın adaya gelmesiyle başladı Denizbank'ın reklam serisi. 2009 yılından bu yana yayında olan seri, ıssız bir adaya kapitalizmin girişini tüm detaylarıyla ekranlara taşıyor.

Adaya sermayeyi sokan, bunun "dolaşımını" sağlayan, ıssız bir adayı bir cazibe merkezi haline getiren Cuma, kusursuz olmaya çalışan bir kapitalisti simgelerken; Robinson ise tüm bu süreçlere ayak uydurmaya çalışan-adanın yenilenen(gelişen) versiyonuna entegre olmaya çalışan birini canlandırıyor.

"Hayat Deniz'de güzel" sloganıyla başlayan reklam serisinde, tarım ban-

Daha da Susuz Yaz

GÜRŞAT ÖZDAMAR

Necati Cumali'nin bizzat yaşadığı ve tanıklık ettiği olaylardan derleyerek yazdığı Susuz Yaz romanından, Metin Erksan tarafından uyarlanan film; tarihin garip bir cilvesi olarak, HES karşıtı mücadelelerin daha da yükseldiği geçtiğimiz yıl, Cannes Film Festivali'nde klasik filmler arasında gösterildi.

Necati Cumali'nin bizzat yaşadığı ve tanıklık ettiği olaylardan derleyerek yazdığı Susuz Yaz romanı Metin Erksan tarafından filme alındığında sanırız o günlerde hiç kimse, kitabın elde ettiği ilgiden daha başarılı bir eser ortaya çıkacağını tahmin etmiyordu. Üstelik filmin ana kadın karakterinin, Hülya Koçyiğit'in, ilk sinema filmi deneyimi, o güne dek hep yardımcı rollerde oynayan Erol Taş'ın da ilk başrol denemesi olduğu düşünülürse.

Çekimlerin yapıldığı İzmir Bademler Köyü halkı da olağanüstü "doğal" oyunculuklarıyla filme enerjilerini katmışlar, Metin Erksan'ın kendine özgü yönetmenliği de eklenince filmin Berlin Film Festivali'nde Altın Ayı ödülü almasında büyük katkıda bulunmuşlardır.

Gerçi bu film, o yıllarda da büyük sorun olan susuzluk ve arazi anlaşmazlıkları üzerine bir konu gibi görünse de mülkiyet ilişkilerini, adalet ve toplumsal cinsiyet kavramlarını da sorguladığından dönemin sansür kurulunca devleti sarsıcı ve yıkıcı olarak değerlendirilip sakıncalı bulunmuş ve benzer filmlere de yaptıkları gibi gösterimi yasaklanmıştır.

Arazisinden su çıkan iki kardeşten biri olan Osman, suyu diğer köylülere vermek istemez. Toprağın kendilerine ait olduğunu söyleyerek oradan çıkan suyun da kendilerine ait olduğunu söyler. Kardeşi Hasan ise paylaşmaktan yanadır, ama ağabeyine karşı da gelememektedir. Köylülerin suyu açmak için geldikleri bir gece çıkan çatışmada Osman, silahını ateşler ve bir köylünün ölümüne neden olur. Ama Hasan suçu kabullenirse daha az yatacağı ve dışarıda olursa hem topraklarına hem de Hasan'ın karısı Bahar'a daha iyi bakacağını söyleyerek, Hasan'ın hapis yatmasına neden olur. Bu sırada Bahar'a da göz koyar.

Filmin 1963 yılında çekildiğini hatırlatıp günümüzde de su meselelerinin gündemden düşmediğini eklersek o zamandan bu zamana pek de değişiklik olmamış diyebiliriz. Üstelik su, önceki yıllara göre şimdi çok daha değerli. Yakın gelecekte artık petrol yerine su savaşları çıkacağını söylemeyen de düşünmeyen de kalmadı.

Su, şimdilerde, birçoğu proje aşamasında bir kısmı da inşaat halinde bulunan hidroelektrik santrallerle gündemlerden düşmüyor. Bir yanda enerji gereksinimi iddiaları diğer yanda su kaynaklarının filmde küçük bir boyutuyla yaşanan el değiştirmesi olayları, bunlara karşı çıkan köylülerin filmde de olduğu gibi direnişleriyle karşılaşıyor.

Birçok akarsuyun, birçok yeraltı su kaynağının olduğu Anadolu ve Mezopotamya coğrafyalarında su, şirketlerin yeni para kaynağı olarak görülür görülmez, önce hemen her mahallede bulunan çeşmelerinin muslukları kapatıldı sonra da plastik şişelere girerek ambalajıyla yeni bir atık yaratılmış oldu.

Filmde Kocabaş lakabıyla anılan Osman, toplum içine yerleşmiş hiyerarşiden aşırı derecede beslenerek ve bunu uygulayarak hem kardeşi Hasan'ı etkisizleştirir hem de Bahar›a tecavüz ederek onu beraber olmaya mecbur kılar.

Film, tüm bunların farkında olan ama ses çıkaramayan Hasan›ın ağabeyi Osman›a karşı gelmesiyle sonuçlanır. Kardeşler arasındaki çatışmaya engel olmak isteyen Bahar, Osman'ın silahından çıkan kurşunla vurulunca, Hasan da Osman'a karşı gelir. Kavgaları suyun biriktiği bir havuzda sürerken silah sesi duyulur. Sonuçta ölen Osman olmuştur. Osman'ın cesedi, köylülerle paylaşmadığı su kanalları boyunca tarla tarla ilerlerken film biter.

Şimdi gelelim filmin ikinci bir boyutuna. Filmin hem başrol oyuncusu hem de yapımcısı olan Ulvi Doğan, sansür kurulunun filmi yasaklamasının ardından tüm orijinal kopyaları bir otomobil bagajına yerleştirip yurtdışına kaçırmış, afişinden Metin Erksan'ın ismini çıkarmış ve daha da korkuncu, Hülya Koçyiğit'e benzer bir oyuncu bularak kimi sahneleri porno olarak çekip filme ekleyerek Kardeşimin Karısı ismiyle porno oynatan sinemalarda gösterilmesini ayarlamıştır. Yani toplumsal bir meseleyi ele almak için yola çıkan filmin başına gelmedik kalmamış, Kocabaş Osman'ın kanalda boğulması gibi kapitalizmin sularında boğulmuştur.

Film, tarihin garip bir cilvesi olarak belki de, HES karşıtı yaşam savunucularının mücadeleyi daha da yükselttikleri geçtiğimiz yıl, Cannes Film Festivali'nde klasik filmler arasında gösterildi. Şirketlerin HES inşaatları yüzünden bu yaz daha da susuz geçebilir ama her şeyi paraya çevirmeyi hak gören kapitalizme rağmen canları pahasına suyu, toprağı kısaca yaşamı savunan insanlar suskun kalmayacağa benzer.

MERVE ARKUN

kacılığından mortagage'a, ihtiyaç kredilerinden internet bankacılığına kadar bankacılık sektörünün birçok uygulamasından bahsediliyor. Düştüğü ıssız adadan kurtulmanın yollarını arayan Robinson'a, Sea&Miles kartıyla adadan kurtulmayı öneren Cuma, tam bir kapitalist girişimci ruhuyla hareket ederek adaya yatırımlarda bulunuyor. Adanın yerlisi Cuma, çitleme yöntemiyle kendi tarlasının sınırlarını belirliyor-adaya mülkiyet sistemini getiriyor-Denizbank'tan aldığı tarım kredisiyle çiftçilik yapmaya başlıyor; "Bir Cuma Holding" girişimi olan KırtasiyeCU'dan KlimaCU'ya, Cuma Otel-Spa Merkezinden Cuma Restoranına kadar açtığı birçok işletmeyle adayı kalkındırıyor.

Serinin ikinci sezonunda adaya bir de kadın geliyor. Deniz'de kaybettiği babasını arayan Deniz, onu ararken geldiği ıssız adada, babası Robinson ile karşılaşıyor ve adaya yerleşiyor. Bir bankacı olan Deniz'in adaya yerleşmesiyle kapitalizmin adaya girişi daha da hız kazanıyor. Deniz işini adaya taşıyor, adaya bir Denizbank şubesi açılıyor. Adaya gelen Denizbank şubesiyle, girişimci Cuma'ya verilen teşvik kredileri arttırılıyor, "ticarette fark yaratılıyor". Bir sonraki sezonda Cuma internet bankacılığına başlıyor, Kobi İşletme Kart alıyor, "Kim demiş elma, armut toplanmaz diye; topladım, satıyorum" diyerek, adaya manav açıyor.

Denizbank reklamlarının gelecek bölümlerinde, kapitalizmin adayı kuşatışını ibretle izleyeceğiz.

Serinin son reklamlarında ıssız adanın son hali şu şekilde gösteriliyor; açılan kafe, restoran, manav, spa merkezleri ve ATM şubeleri ile ada bir finans merkezi haline geliyor. Issız bir adanın kapitalizmle dönüşmesi, yatırımcılara sunulan bir cazibe merkezi haline gelmesi, Denizbank reklam serisiyle anlatılıyor.

Denizbank reklam serisinin, ilerleyen reklamlarda anlatacaklarını ise tahmin edebiliyoruz: Adanın bir ucunu diğer ucuna bağlayacak kanal projesinin gerçekleşmesi için krediler arttırılacak, faizler düşürülecek. Ada imara açılacak, daha konforlu yaşam koşulları için "soylulaştırma" politikalarına başvurulacak, Ağaoğlu adaya rezidanslar inşa edecek, Denizbank ise tüketiciye mortgage kedileri vererek, adanın yerlilerini ev sahibi yapacak. Denizbank'ın yatırım kredileriyle, denizin gel-git akıntısının hızından yararlanarak adada elektrik üretimi yapılacak, maden aramalarına başlanacak. Adaya Burger King gelecek, inşaatında 11 işçinin yanarak yaşamını yitireceği AVM inşa edilecek, başta Sabancı, Doğan ve Koç gibi grupların üstlendiği turizm, enerji ve sanayi kollarında yatırımlar yapılacak.

Issız ada, zamanla metropole dönüşecek, kapitalizmin tüketim mabetlerinden biri haline gelecek. Yeni yatırımlara yelken açan kapitalistler, adayı gayrimenkul yatırım ortaklıklarıyla büyütecek, sermaye dolaşımını hızlandıracaklar, tüketiciye prezantabl bir yaşam sunacaklar. Bankadan aldığı kredileri ödeyemeyenler ise, icralık olacak, bunalıma girecek, zamanla adanın intihar oranlarında artış olacak. Ada ıssız bile olsa kapitalistler sömürmeye, kapitalizm öldürmeye devam edecek. Eee, ne de olsa "Hayat Deniz'de güzel".

Peki, şimdi siz ıssız bir adaya düşseniz, yanınıza alacağınız üç şey ne olurdu?

Kimssi Pyoryugi, 2009 yılında çekilmil bu kore filminde ise bir metropolin ortasında çöp adasına düşmüş bir yalnızlık hikayesi anlatılıyor. İzlemeniz ısrarla tavsiye edilir.

Savaşta Barışta

Savaş ya da barış kelimesinin anlamı, aslında bugün yaşama nereden baktığımızla ilgilidir. Bir ezen için barış, kendi egemenliğinin mutlak şekilde ve doğrudan korunması anlamına gelirken, bir ezilen için barış, özgür bir toplumun içerisindeki özgür bireyler olarak yaşayabilmektir. Ezilen, ezenin kendisine karşı yürüttüğü sürekli savaşta kendi gibilerle savaşmak zorunda bırakılmasına inat "barışı" yükseltme cesaretini gösterdiğinde, bu onu efendilerin gözünde büyük bir "savaş" çığırtkanı haline getirecek ve efendiler tarafından "toplum düzenini" bozmakla suçlanacaktır. Her yıl milyonlarca insanın köle gibi çalıştırıldığı, sakatlandığı, öldürüldüğü bir düzen, barış olarak adlandırılırken; savaş, küresel kapitalizmin kendisine yeteri kadar kaynak ve pazar açmayan bir ülkeye "demokrasi götürmek" ve "barışı sağlamak" bahanesiyle askeri müdahalede bulunması olarak adlandırılır.

SAVAŞTA

Yaşadığımız topraklarda ve Ortadoğu'da "savaş" kelimesinin olağanlaşmış olması, "barış" kelimesini teslimiyetçi bir algıya dönüştürüyor. "Ne olursa olsun da barış olsun diyen bir algı", bir çok soruyu beraberinde tartıştırıyor. Kapitalizmin yaşamın her alanını ve her anını talan etmeye devam ettiği bir toplumda, "barıştan" söz edebilir miyiz? "Demokrasinin", "adaletin", "hak ve hukuk" kavramının böylesi yükseltildiği bir toplum içerisinde, neden hala "savaş" kavramıyla bu kadar yüz yüzeyiz? Adaletsizliğin ve eşitsizliğin varlığından beslenen kapitalizm, savaş durumunu sona erdirebilir mi? Ticaret olmadan savaşın, savaş olmadan ticaretin var olmadığı bir döngünün içerisinde, yaşam gerçek bir değeri ifade edebilir mi?

Yaşamın krizi olarak da ifade edebileceğimiz böylesi bir döngüde, kriz dönemlerine paralel olarak savaşların çıktığına tanık oluyoruz. İmparatorlukların fetih politikalarından bu yana değişen sistemle birlikte, savaşın değişen araç ve amaçlarını açıklamak güç değil. Yeni pazarlara, kaynaklara ve ucuz iş gücüne duyulan ihtiyaç, "her şeyi tüketmek" üzerine kurulan yasanın evrenselleşme çabası, kârın maksimize edilebildiği yegane alan olan silah sanayiinin istekleri, parçalı olan iktidarların kendi içlerindeki tekelleşme gerilimi vb. "Kapitalizm neden savaş yaratmak zorundadır?" sorusuna cevap olma amacı taşıyan belirlenimler, doğrudan gerçeğin içinden yapılan çıkarımlar sonucunda ortaya çıktı.

Müdahaleciliği asla elden bırakmayan sömürgecilik, meşruluğunu "demokrasi götürme" üzerinden sağlamaktadır. 1991 Körfez Savaşı ve 2003 Irak Savaşı demokrasi götürme meşruluğuna sıkı sıkıya sarılarak gerçekleştirilen kapitalist katliamlardan akla ilk gelenler.

1991 Körfez Savaşı'nda, küresel kapitalistlerin birlikteliği bize birçok şeyin anlaşılmasında anahtar bir rol üstlenmektedir. 1991 Körfez Savaşı'nda 28 devlet 900.000 askerle demokrasi ve istihdam götürmek üzere yola çıkmıştı. Bu birlikteliğin başını çeken ABD'nin 697.000 askerle katılmasının birçok nedeni vardır. Bunlardan biri; silah sektörünün, demode olan ve silahsızlanma antlaşmaları doğrultusunda elinde biriken silahları aktif alanda kullanarak kurtulmak istemesidir. Bir diğeri ise; Irak'ın fiili olarak 3'e bölünerek ambargo altına alınması ve bölge halkının küresel sermayeye bağlanma çabası ve başta British Petrol ve Exxon Mobil olmak üzere çokuluslu petrol şirketlerinin bölge kaynaklarını tekeline alma girişimidir. Bu küresel kapitalist birlikteliğin, Saddam iktidarına son verme şansını yakalamış olmasına rağmen bunu yapmaması ve bunun nedeninin Saddam iktidarından çekinen bölgedeki diğer küçük iktidarlara büyük miktarda silah satışının gerçekleştirilmesi olarak değerlendirilmesi gibi örnekler daha da uzatılabilir. Söz konusu örnekler savaşın ardılında eksiksiz bir şekilde doğrulanmıştır.

İnsanların köle gibi çalıştırıldığı, sakatlandığı, öldürüldüğü bir düzen, barış olarak adlandırılırken; savaş, küresel kapitalizmin kendisine yeteri kadar kaynak ve pazar açmayan bir ülkeye "demokrasi götürmek" ve "barışı sağlamak" bahanesiyle askeri müdahalede bulunması olarak adlandırılır

Özelleştirilmiş savaşlar dönemi: Savaş şirketleri

Körfez Savaşı'ndan sonra her şeyin açıkça ortada olduğu durum ise 2003'teki Irak Savaşı'dır. Demokratikleşme, Saddam'ın diktatörlüğüne karşı Irak'a demokrasi götürme ve barışı sağlama, Irak'ın büyüme ve kalkınmasının desteklenmesi vb. bahanelerle savaş koşullarını meşrulaştıran ABD, bu "meşru" ve "kutsal" savaş görüntülerini ilk olarak topluma kendi televizyon kanallarından izletti. Ancak sermayedarların yüzü, ilk elden kendini göstermeye başladığında tablonun ne kadar farklı olduğu anlaşılmıştı. Irak'ta "ekonomik kalkınma" adı altında, bu kez petrolün Amerikan ve İngiliz şirketlerine geçişinin de ötesinde, inşaat, silah, askeri eğitim ve özellikle de tarım alanında çok ciddi bir sermaye akışının başlatılması, Irak'ın topyekün talan edileceğinin kanıtıydı.

ABD 2003-2008 yılları arasında 400'e varan sayıda özel askeri şirket ile anlaşma imzalamış, Irak'ta askeri güvenlik, beslenme, barınma, istihbarat, ordunun ve polislerin eğitimi, çatışma alanlarındaki araçların kullanılması gibi iş kollarında çalışan bu 200.000 "sözleşmeli personel" ile birlikte, Irak Savaşı'nın dünyada "ilk özelleştirilmiş savaş" (the first privatised war) kavramıyla anılmasını sağlamıştı.

Savaşın dahi "sektörleştirildiği" ve üstünden kar üstüne kar elde edildiği böylesi bir düzende, bu sadece bir ilk adımdı. Ardından gelen inşaat ve silah sektörü, halkların ekonomik bağımlılığını arttırırken, en ciddi yıkımlardan biri de meşhur 81. Madde ile tarımda sağlanmıştı. Bu madde ile tüm tohumlar özel şirketlerin patentli malı haline gelirken, yerli üreticiler kendi tohumlarını ekemediği gibi, üreticilerden de şirketler adına yıllık lisans ücreti alındı. En verimli araziler, doğal kaynaklar, kırk yıla varan kontratlarla Monsanto denilen en büyük gıda

Kapitalizm Öldürür

tekeline devredildi. Geçici Koalisyon Komitesi'nin göreve ilk geldiği anda yaptığı iş, ülke sınırlarını gümrük, tarife, kontrol ve vergi olmadan ithalata açmak oldu. Komite, yatırımı özendirmek amacıyla şirketleri devlete vergiden muaf tuttu. 81 nolu madde ile, bütün bir tarım sektörü küresel kapitalizmin kontrolüne geçti, yerli üretici kendi tohumunu üretemeyecek hale getirildi. Üstelik bu küresel şirketler, Ortadoğu'da doğanın talanını da başlatanlar oldu. Tüm bu talan sırasında ise gördüğümüz şey, savaşın demokrasi ve barış gibi kavramlarla meşrulaştırılarak, Ortadoğu'nun bir kaynağa ve pazara dönüştürülmesiydi.

Tüm bunların ötesinde yalnızca Körfez Savaşı'nda 40.000, Irak Savaşı'nda ise 655.000'i sivil toplamda 2 milyona yakın kişi savaşa bağlı farklı nedenlerle hayatını kaybetti.

Dün Kore, Irak ve Afganistan, bugün Libya, yarın Suriye'deki büyük bölüşüm savaşları veya bu savaş terörüyle "el sıkışarak" yapılacak barışlar, küresel kapitalizmin savaşlarının hiç bitmeyeceğinin göstergesidir. Ve belki de gelecekte, Ortadoğu'nun kaynak ve pazarıyla yetinmeyecek kapitalizm, yeni projelerini Asya-Pasifik üzerinde kuracaktır. Çünkü savaş kavramı, aslında savaşın değişen araçlarına, bahane edilen amaçlarına bakmaksızın; onun iktidar ve mülkiyet ile kurduğu ilişkiyle açıklanabilir. Savaş, iktidarın yaşamlarımızın en ücra noktalarında açığa çıktığı zaman başladı ve günümüze kadar hiç durmadan varlığını sürdürüyor. Anlaşılan o ki, ezilenler için arzu edilen barış, ezenlerin hiç bitmeyen savaşına karşı savaşarak kazanılacaktır. Ve bu savaş, tüm egemenlik biçimlerini hayatlarımızdan çıkarana dek sürecektir...

BARIŞTA

Ezenlerin egemenliğinde barış, savaş terörünün gölgesinde hepimizin rızasıyla elde edilmiş bir teslimiyettir aslında. İşte bu yüzden kapitalizmin tüm adaletsizliklerini görmezden gelir, umursamaz, ve yaşamak için moral motivasyonumuzu kendimiz yaratırız. Yaşadığımız olumlu şeylere barışın **nimeti**, olumsuz şeylere ise **kader** der geçeriz.

İşsizlik terörüyle her türlü koşulda çalışmayı kabul ederek köleleşiriz. Barışın yasalarına göre, çalışma saati haftada 45 saattir. Yani günde en fazla 9 saat çalışmamız gerekirken, bizler 10 ile 12 saat arasında çalışmayı yadırgamayız. Çay molalarımızın, yemek molalarımızın ve ihtiyaçlarımızın keyfe keder olmasını umursamayız. Koşullarımız asla eşit olamazken, toplumsal hiyerarşideki yerimizi, yani statümüzü kabullenmiş, çeşitli sektörlerde işgücü kaynağı olmuşuzdur.

Bazılarımız madende çalışırız. Yerin metrelerce altında, ihtiyaçlarını asla karşılayamayacağımız sisteme kömür çıkartırız. Gaz ölçüm cihazları hep bozuktur, hiçbir cihaz ölçemez gazın seviyesini. Patladığında grizu, göçük altında kalırız. Bazılarımız tersanelerde vasıfsız işçiyizdir. O kadar vasıfsızızdır ki, kum torbasıyla denenmesi gereken filikaların ağırlığı biz oluruz. Bazılarımız, inşaattayızdır, sitekent ya da AVM yapımlarında çalışırız. Eğer gün boyunca iskeleden düşmez isek, akşam uyurken barakaların yanmasıyla ölümle karşı karşıya kalırız. Bazılarımız ise, tekstil atölyelerinde çalışırız. O dönemki sezon malını yetiştirmek için, belki günlerce atölyeden çıkmayız. Yapılmaması gereken tüm uygulamaları, iş yetişsin diye söylenen her şeyi sorgulamadan yaparız. Kumdan tasarruf etmek için camları, kapıları bantlanmış, kum tozundan gözün gözü görmeyeceği odalarda kotları beyazlatırız. Ama aslında yaşamlarımızı karartırız. Ciğerlerimiz kumla dolar, ve biz artık yaşayan birer ölü oluruz.

Ezenlerin egemenliğinde barış, savaş terörünün gölgesinde hepimizin rızasıyla elde edilmiş bir teslimiyettir

İşte kapitalizmin barışını yaşayan bizlerin, birer sayıya dönüştüğü istatistikler de şöyledir: Türkiye'de 2011 yılında, birçok farklı iş sektöründe yaşanan 641 ölüm, 688 ağır yaralanma ve 2166 yaralanma vakasıyla kapitalizm, savaş zamanlarını aratmayacak şekilde yıkımlara imza attı. Günde ortalama 172 iş kazası olurken; 2 işçi öldürüldü, 6 işçi de iş görmez hale geldi. 2012'nin Ocak ayında 62, Şubat ayında 42, Mart ayında 58, Nisan ayında 75 işçi öldürüldü. Barış zamanında kapitalizm yaklaşık 12 bin adet süpermarketi ve 278 AVM'siyle yaşamlarımızdaki ihtiyaçlarımızı belirliyor. 2011 yılında 88 maden işçisi, AVM inşaatlarında ise 148 işçi öldürüldü. HES inşaatlarında ise 26 işçi, enerji sektöründe ise 54 işçi öldürüldü.

Yaklaşık bir yıl içerisinde bu sıkıştırılmış yaşamlarımızdaki trafik keşmekeşinde ortalama 1500 kişi yaşamını yitirirken, cep telefonlarıyla çevrilmiş yaşamlarımızda, baz istasyonlarıyla kaplanmış binalarımızda, yine senede 3000 kişi kanserden ölüyor. Metropollerdeki orman arazilerinin oranının her yıl yüzde 10 azalırken, trafiğe çıkan taşıt oranı ise yüzde 80 oranında artmıştır. Kentsel dönüşüm adı altında yapılan yıkımların sosyo-psikolojik tahribatı ise, şu anda ölçülememektedir. Bir yıl boyunca, sosyal ve ekonomik sebeplerden intihar edenlerin sayısı da azımsanmayacak kadar çok: 18000. Betonlarla çevrilmiş ve kapatılmış bizlerin, her geçen gün sosyal ilişkilerimizde zedelenmeler oluşmakta ve bunları tedavi etmek için psikiyatristlerden aldığımız randevu oranlarında %800'e varan bir artış bulunmaktadır. Bu artış, bu tedavinin bir parçası olan psikolojik ilaç sektöründe de aynı katsayıyla artış göstermektedir. İlköğretim ve liselerdeki şiddet olaylarının artışı da, bu çizelgeyle paralel gitmektedir. Kadına yönelik taciz, tecavüz ve şiddetin oranlarının artışı ise aşikardır. Kredi kartı kullanımının artışıyla, kredi kartı borçlarının artışının aynı çizelgede ilerlemesi, tüketim çılgınlığının ulaştığı sonuçtur. Kapitalist kültürün bencillik ve rekabetinin yarattığı egoların, sanal sosyallik ağlarında oluşturduğu yanılsamanın, gerçekliğini bile aşması, bütün bu yaşananlara olan tepkisizliğimizin bir belirtisidir.

Yiterken birer veriye dönüşen bu yaşamlar; devlet için birer istatistik, şirketler içinse imaj zedelenmesidir. Katledilen insanlar, kırsal ve kentsel talanlar, yoksulluk ve yoksunluk, zamlar, borçlar, vergiler, sosyal ve ekolojik ötekileştirmeyle kapitalizm, barış döneminde de savaş döneminde olduğu gibi yaşamlarımızı yok etmeyi sürdürüyor.

“Patronsuz, Efendisiz Dünya İçin...”

İşsizliğin, işçi hak ihlallerinin, işten çıkartılmaların, iş kazası adı altında işlenen iş cinayetlerinin, kadının emek ve beden sömürüsünün, siyasi operasyonlar adı altında tutuklamaların, toprağını suyunu şirketlere satmak istemeyen köylülere yönelik saldırıların, zaman aşımı bahanesiyle geçiştirilen katliamların, “yanlış istihbaratlarla” yapılan bombardımanların yükseldiği bu yıl içerisinde tüm adaletsizliklere karşı milyonlar sokaklardaydı.

DİSK, KESK, TMMOB, TTB gibi sendikaların, siyasi parti, örgüt ve bireylerin katılım gösterdiği, İstanbul Taksim Meydan’ında geçtiğimiz yıl olduğu gibi kitlesel bir katılımla Bir Mayıs gerçekleşti. Üç koldan yürüyüş güzergahı belirlenen mitingin Şişli güzergahından katılımın çok olmasıyla alakalı yürüyüş beklenenden oldukça geç başladı.

Mitingin ortak talebi “Bir Mayıs 1977 Katliamı’nın faillerinin yargılanması” ydı. İktidardan adalet isteyen bu anlayış 1886 yılında Haymarket Meydanı’nı “Günde 8 saat” için dolduranların istekleriyle bağdaşmamaktadır. 1886’da Haymarket Meydanı’nı dolduranlar adaletin ancak örgütlü bir halkın kendi kuvvetiyle yaratılabileceğine inanıyorlardı. İktidarla uzlaşmayanların mücadelesiyle kazanılmış Bir Mayıs, bunca adaletsizliğin yaşandığı bugünlerde de iktidarla uzlaşmayanların mücadelesiyle kazanılabilir.

Anarşistler bu sene de, 1886’da işçilerin örgütlenmesinde elebaşı ilan edilen anarşist işçilerin asılmasıyla ezilenlerin mücadele gününe dönüşen Bir Mayıs’a çeşitli atıflarda bulunarak birçok yerde sokaklardaydı. Anarşistler İstanbul’da Şişli yürüyüş güzergahında üç farklı toplanma noktası belirlediler.

Bir Mayıs öncesi mahallerde, merkezlerde ve üniversitelerde afişlemeler ve bildiri dağıtımları yapan Devrimci Anarşist Faaliyet’liler çalışmaları süresince kolluk kuvvetleriyle birçok kez karşı karşıya kaldı. Gözaltına alınma esnasında çıkan arbedelerde iki tarafın da yaralandığı olaylar yaşandı. Yaşananlar sonrasında çalışmalarını sürdüren **Devrimci Anarşist Faaliyet** Bir Mayıs günü Anarşist Devrime Faaliyetle pankartı arkasında, dört yıldan beri liselerde, eylemleri, paylaşma masaları ve dayanışma sofralarıyla anarşizmi örgütleyen **Lise Anarşist Faaliyet**’le; kadının özgürleşmesi şiarıyla, ataerkil sistemin tahakkümüne karşı örgütlenen **Anarşist Kadınlar**la; anarşizmin kolektif ve kooperatif geleneğini önemseyen, bugünden paylaşma ve dayanışmayla dolu özgür bir yaşamın yeniden yaratılmasını deneyimleyen **26A Kolektifi** ile beraber yürüdü. Her oluşumun kendi flamasıyla katıldığı yürüyüşte, kara, karakızıl, karamor, karapembe, bayraklar ve “ Mülkiyet Hırsızlıktır, Devlet Hırsızdır, İktidar Hırsızdır, Otorite Hırsızdır, Anarşizm Özgürlüktür, Anarşizm Paylaşma ve Dayanışmadır...” 26A Kolektifi yazılı dövizler taşındı. 26A Kolektifi bekleme süresince kolektif bir şekilde hazırladığı 5000 adet sandviçi paylaşma masası kurarak dağıttı. Oldukça ilgi gören sandviçler kısa sürede bitti. Anarşist Faaliyet korteji yürüyüşünü her mitingde olduğu gibi arama noktalarında sonlandırdı ve aramalardan geçmedi. Arama noktaları önünde kısa bir basın açıklaması okundu.

Anarşist Faaliyet kortejinin arkasında itaatsiz.org grubu da “Çalışma Patronunu Ye” pankartıyla katılım gösterdi. Toprak ve Özgürlük Kooperatifi “Toprak ve Özgürlük” yazılı pankartlarıyla ve karakızıl bayraklarıyla yürürken, farklı eğilimlerden bireylerin oluşturduğu Anarşist Blok ise, hayvan hakları savunucuları ve Yeryüzüne Özgürlük Derneği ile beraber kara, karayeşil ve yeşil bayraklarla yürüdü. Yürüyüş esnasında anarşist bloktan bazı bireyler kapitalist şirketlerin camlarına saldırılarda bulundu. İzmir’de “Anarşist Rüzgar’la Bir Mayıs’a” çağrısı yapan KaraYel grubuysa “Anarşi Örgütlenmektir” yazılı pankartlarıyla yürüyüşe Konak’ta katıldılar. Ankara’da Ankara Anarşi İnisiyatifi çağrısıyla “Bu Yürek Attıkça, Sürecek Kavga” Pankartıyla yürüdü. Mersin’deki anarşistler de kara bayraklarıyla sokaklardaydı.

1 Mayıs 2012’de İstanbul Taksimde yüz binler, birbirinden ayrı birçok söylevle sokaklarda ve meydanlardaydı. Üç yıldan beri izinli olan Taksim Meydanı Bir Mayısları, yasaklandı yasaklanmadı, tatil oldu olmadı tartışmalarıyla sürerken hizmet sektörü işçileri, Bir Mayıs tatilinde de, izinli Taksim Meydanında da yine çalıştılar.

Meydan gazetesi olarak; kimsenin kimseyi yönetmediği, herkesin yeteneği kadar verdiği, herkesin ihtiyacı kadarını aldığı bir dünyanın temennisiyle...

Occupy, %99 mu?

Occupy'a Anarşist Bir Eleştiri: İşgal mi yoksa popüler bir etkinlik mi?

Geçilen birkaç aydır gündemimize televizyon haberleri, internet siteleri, gazetelerle giren; özellikle ABD'yi hareketlendiren bir "etkinlik" olarak Occupy, yeni bir tarz muhalefetin öncülüğünü mü yapıyor?

17 Eylül 2011'de başlayana etkinlikler dizisi, "Biz %99'uz" sloganıyla kendini görünür kıldı. Kısa sürede ABD'nin farklı eyaletlerine, sonra da dünyanın farklı yerlerine sıçrayan Occupy, vatandaşların "demokratik yönetim" üstündeki etkisini arttırmak; son finans krizinin arka planındaki banka sahiplerinin açık bir şekilde kayırılıp, bu tarz ekonomik hataların vatandaşlara ödettiriliyor olduğu durumunu ifşa etmek için başlayan bir etkinlikti.

Anonymous gibi internet gruplarının da desteğiyle etkinlik popülerleşti. Etkinliğin belirli bir siyasetten kaçınmak üzere yoğunlaştığı açıkça görülse de genel olarak karakteristik denilebilecek bir tarzı olduğu fark ediliyor. Kendisini yeni bir muhalefet biçimi haline getiren şeyin de "kendine has ve yeni oluğunu beyan eden duruşu" olan Wall Street etkinliği, barışçıl ve şiddetsiz, siyasetsiz ve kendiliğinden, sosyal medyayı iyi kullanan bir politikayı benimsediğin iddia etti.

Paranın yarattığı kültüre, insanın nesneleşmeye başkaldırısı olarak nitelenen protestolar, taleplerden de anlaşılacağı gibi "kirasını ödeyemeyen, eğitimli ama iş bulamayan, nitelikli sağlık hizmeti alamayan, çevre kirliliğine maruz kalan" ve varlığının "artık" bir tehlikeye girdiğini düşünen orta sınıf insanlarca gerçekleştiriliyor. Bir iş, ücret, ev kredisi ve emekli maaşı alamayacak olmaktan şikâyetçi olan bu sınıfın kapitalizm yumuşatma ve devletin sosyal yanını doğrultma girişimleri de tartışılanlar arasında.

Gelir dağılımındaki eşitsizliği, kar amaçlı yolsuzlukları etkinlik boyunca ile getirip eleştiren katılımcılar, kara dayalı pazar ekonomisine ilişkin karşı bir tavır, ya da reddeden bir tutum içinde olmadılar. Onların barışçıl tutumlarında yer alan şey tam da bu olsa gerek. Bu tarz talep ve bu talepler doğrultusunda uzlaşmacı kelimesini kullanmak daha doğru olur. Azınlığın tiranlığına karşı çoğunluğun isyanıyız diyerek ortaya çıkan %99 etkinliği, azınlığa karşı çoğunluğu taleplerini de dile getireceklerini söyleyerek yola koyuldu. Söylenenin aksine talepler, çoğunluğun içerisindeki baskın sosyo-ekonomik kesimin isteklerini karşılama eğilimindeydi. Dolayısıyla, çoğunluk içerisinde düşünsel anlamda azınlıkta bırakılanların taleplerinin, kullanılan siyasetsizlik silahıyla "görünmez kılındığı" ve çoğunluğun ortak bir siyasette birleştirilerek "azınlığı" da temsil eden bir çoğunluk siyasetinin yapıldığı bir ortamda, katılımcıların iddia ettiği gibi gerçek bir doğrudan demokrasi mümkün müdür?

Etkinliğin destekleyicileri arasında oldukça ilginç kişi ve kuruluşlar göze çarpıyor.

Farklı toplumsal kesimlerden insanın, belki de uzun süredir olmayanın aksine, bir araya gelip beraberce bir şeyler yapma etkinliği Wall Street'te yaşananları meşrulaştırmış gibi görünüyor. Bir araya gelmenin sadece etkinlik olduğu durumlarda, muhalif olma mutluluğunu yaşayan kimselerin bu durumu olumlaması gayet makuldür. Ancak; sadece etkinlik olarak bir araya gelme durumunun bu özelliğinin olumsuz olmasının yanında, bu bir araya gelişlerin süreksizliği, etkinliği toplumsal bir yanılsamaya dönüştürüyor.

Etkinliğin sosyal medya ağlarında yayımladığı taleplerdeki karakteristik özellik, kitlenin aslında yoksullukla değil; "yoksullaşmayla" mücadele için şirketlere isyan bayrağını çektiği şeklinde beliriyor. 2008 krizinin ardından faturanın kendisine ödetilmesini istemeyen, sistem içerisindeki gelir dağılımının eşitsizliğinden rahatsız olan kitle, şirketlerin serbest rekabet ekonomisi içerisinde tekelleşerek; tröst ve kartelleri aracılığıyla toplum içerisindeki "vergisini ödeyen vatandaşların" serbest manevra kabiliyetlerini düşürmesine karşı; "gerçek serbest rekabet piyasası ve daha sorumluluklu kapitalizm" istiyor.

"vergisini ödeyen vatandaşların" serbest manevra kabiliyetlerini düşürmesine karşı; "gerçek serbest rekabet piyasası ve daha sorumluluklu kapitalizm" istiyor.

İnsanları başkalarının üstüne basarak yükselme şans ve özgürlük hakkını devlet gibi bir kurumdan isteyen bu talepler bütünü, aslında devlet katında çok da yeni bir model değil. 1929 Büyük Buhran'ının ardından 1933'de yürürlüğe konulan mevduat bankalarıyla yatırım bankaları arasına set çekerek, şirketlere karşı devlet müdahalesini öngören Keynesyen kanun paketi "Glasssteagall" bugün tekrar uygulanası için, halk tarafından bir talep olarak öne sürülüyor. Devlet, %99'un %1 diye tabir ettiği zümrenin çıkarlarını gözetmekle görevliyken devleti göreve çağırmak oldukça tutarsızdır.

Özgürlükçü söylemlere bürünmüş ancak bu söylemlerin altını doldurmayı umursamayan, gelip geçici bir eylem anlayışı; işgali, eylemliği, doğrudan demokrasiyi, özgürlüğü... tüketmeye yönelmiş iktidarla uzlaşan yeni bir muhalefet anlayışıdır.

Etkinliğin destekleyicileri arasında oldukça ilginç kişi ve kuruluşlar göze çarpıyor. Denetlenebilir ve toplum için faydalı bir kapitalizmden yanan olan George Soros'un bu mücadelenin yükseltilmesinde desteği olduğu konuşulanlar arasında. Tides Center, Move ON gibi paravan şirketler kullanarak, etkinliğin başlatıcısı olan Ad Busters adlı tüketim karşıtı gruba yüklü bir miktarda fon sağladığı iddialar arasında. Bu iddianın gerçekliğinin, yalan ya a yanlışlığının gerçekliğinden birileri istemediği müddetçe hiçbir zaman haberdar olamayacağız elbette, en azından Occupy o ya a bu tarafın kullanabileceği işlevsel bir yöntem olmaktan çıkana dek.

Jeffrey Sachs (Ban Ki-Moon'un özel danışmanı ve Soros'un teorisyenlerinden), Paul Krugman (Reagon yönetimi ekonomi danışmanı), Joseph Stiglitz (Dünya Bankası eski baş danışmanı), Stephene Lerner (Obama'nın en büyük destekçilerinden), Greenpeace de Occupy'ı destekleyenler arasında. Etkinliğin örgütleyicisi kişi ya da grupların ayrıntılı ele alınması, etkinliğin sosyo-ekonomik karakterinden yönelimine belirlenmesinde büyük bir önem taşıyor.

Bu karakter ve yönelim, etkinlik alanında yaratılmaya çalışılan homojen (de)politizasyon ile kendini yeterince göstermektedir. İşte bu tarz bir ortamda iktidarın farklı biçimlerinden mustarip bireylerin, ezilenlerin kendini ifade etmeye fırsat bulamayacağı açıktır. Ezilenler etkinlik içinde kendine bir yer aramış ve bir yanılsama biçiminde bunu bulmuştur. Etkinlik içerisinde farklı muhalif çevrelerin ve ABD'nin ezilenlerinin bulunduğu gerçektir. Ancak bu homojen ve siyasetsiz etkinlik anlayışı içerisinde görünmez kılınmaya çalışılan bu grup ya da bireyler etkinliğin karakterine kurban olmaktadır.

Bu karakterini oluşturmaya çalışan etkinlik örgütleyicileri, bunu hesaplasın ya da hesaplamasın bu tarz bir etkinlikle iktidar odaklarını etkinliğe çağırmış ya da buna yol açıştır. Özgürlükçü söylemlere bürünmüş ancak bu söylemlerin altını doldurmayı umursamayan, gelip geçici bir eylem anlayışı; işgali, eylemliği, doğrudan demokrasiyi, özgürlüğü... tüketmeye yönelmiş iktidarla uzlaşan yeni bir muhalefet anlayışıdır.

Kapitalistlerin ve devletlerin yeni dönemde yüzlerini nasıl göstereceklerinin yöntemlerini izliyoruz. Bu cüretkâr mekanizmalar, bunu IMF toplantıları, G8 zirveleri, ekonomik forumları vasıtasıyla açık bir şekilde dillendirirken, kapitalistlerin ve devletlerin yeni sorumluluk sahibi yöntemleri için daha sık işbirliği yapacaklarının sinyallerini alıyoruz. Bu sorumluluk sahibi yöntemleri içinde, toplumsal kaygılar güdüp farklı alanlarda değişimlere gitmek ve bu şekilde ezilenlerin örgütlülüğünü kırmak ya da başka reformist alanlara yönlendirmekte yatıyor.

İktidarın farklı biçimlerine karşı mücadele veren tüm ezilenlerin "sorumluluk sahibi kapitalizm"in tuzağına düşmeden, iktidarın yönlendirdiği popülerliği olmasına rağmen toplumsallaşamayacak eylemlerde bulunmayacağı açıktır. Bunu görüp yıllardan beri, kendi özgürlük savaşını veren tüm ezilenleri, devrimci eylemin gerçekliğiyle selamlıyoruz.

Bu yazı Devrimci Anarşist Faaliyet'in yayınladığı "Bir %99 Etkinliği Olarak Occupy'a Anarşist Bir Eleştiri" başlıklı çalışmanın genel hatlarını sunmakta olup, bu çalışmanın ayrıntılı bir biçimine www.anarsistfaaliyet.org sitesinden ulaşabilirsiniz.

Kapitalizmin güzelliği için;

Köle Çocuk İşçiler

Yıllık cirosu milyar dolarlara varan ABD'li iç giyim şirketi Victoria's Secret'ın köle çocuk işçi çalıştırdığı belirtildi.

Şirket 2007 yılında yaptığı bir anlaşma ile, Batı Afrika ülkesi Burkina Faso'dan organik pamuk almaya başlamıştı. Amacı sömürmek yok etmek! 2009 yılında kapitalizmin tüketim günlerinin en önemlilerinden bir olan Sevgililer Günü'nde şirket, "Yüzde yüz yağmur suyuyla beslenen ve hiç bir tarım ilacı kullanılmadan elde edilen" pamuk kullandığını duyurmuştu.

Ancak yapılan araştırmalar neticesinde Victoria's Secret şirketine pamuk sağlayan Burkina Faso'daki şubesi, 10-15 yaş aralığındaki çocukları bazen şiddete varan kötü şartlar altında çalıştırıyor. Burkina Faso'lu çocuk işçiler, güneş doğmadan işe başladıklarını, toprağı kas gücüyle, çapayla işlediklerini; öküz ya da saban kullanmalarının yasak olduğunu anlattı. Tüm gün eğilerek pamuk topladıklarını anlatan çocuklar, "Bunun acı verici olduğunu" ve eğer yavaş çalışırlarsa şeflerinin onları dövdüğünü söyledi.

Cezaevi Ring Aracından

Firar

Silivri Cezaevi'nden, Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'ne duruşma için getirilen bir tutuklunun, ring aracında bulunan koltukların altına saklanarak firar ettiği ortaya çıktı.

Olay, geçtiğimiz günlerde meydana geldi. Silivri Cezaevi'nden, Çağlayan'daki İstanbul Adliyesine, çeşitli adli davalardan duruşmaları olan toplam 61 kişi, beş ring aracıyla getirildi. Her birinde üçü rütbeli toplam 8 askerin de bulunduğu araçlar, adliyenin altında bulunan otoparka giriş yaptı. Tutukluların ring aracından tek tek indirilerek adliye nezarethanesine götürülmeleri sırasında **Yavuz Kutlay** isimli tutuklu, araç içindeki koltukların altına saklandı. Jandarmanın da farketmediği Kutlay, daha sonrasında ise, elindeki kelepçeyi de meşrubat pipetiyle açarak son derece ilginç bir firar olayına imza attı. Hırsızlık suçlamasıyla cezaevinde tutuklu bulunduğu öğrenilen Kutlay'ın firar olayı sonrası, 9'u rütbeli toplam 15 asker hakkında soruşturma açıldı.

meydan

Radyasyonlu Fındıktan Sonra Pastörize Süt Dağıtıyorlar

Çernobil faciasından sonra, radyasyon yüzünden ihraç edilemeyen fındıklar, o dönem, Fiskobirlik aracılığıyla okullarda dağıtılıyordu. Yanında bazen süt, bazen de kuru üzüm veriliyordu. Aradan 26 yıl geçti ancak bu zehirleme dağıtımları hala devam ediyor. Artık radyasyonlu fındık dağıtılmıyor; pastörize kutu sütleri dağıtılıyor. Sık sık "süt içme alışkanlığımız yok! " diyerek sitem eden devlet yetkilileri, Mart ayı sonunda açıklanan ilkokullarda süt dağıtımı programına 2 Mayıs Çarşamba günü başladı. Mart ayı sonunda Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı tarafından onaylanmış bir okul sütü programı belirlendi. Programa göre, ana sınıfından itibaren beşinci sınıf öğrencileri dâhil olmak üzere ilköğretim okulu öğrencilerine her gün 200 ml kutu süt dağıtılacak. Programın amacı çocukların dengeli beslenmesini sağlamak suretiyle gelişme oranlarını artırmak olarak belirtilirken, kutu sütünün pastörize olması ve raf ömrünün uzun olması dikkatlerden kaçmadı.

Çernobil'den sonra fındıkla zehirleyenler şimdi de "uzun ömürlü" sütlerle zehirliyor

Pastörize edilmiş kutu sütleri uzun zamandan beri tartışmalar yaratıyor. Pastörizasyon (özel aletlerde ısıtılarak birden bire soğutulmak yoluyla uygulanan işlemler) ile 'mikroplardan arınma' işlemi sırasında süt çoğu besleyici özelliğini kaybediyor. Ayrıca zararlı bakterilere karşı savunmasız hale de geliyor. Pastörize süt, sanıldığı gibi vücudu koruyan etkiler göstermiyor aksine uzun süre bozulmayan sütler, uzun süre devam eden hastalıklara (kanserin de arasında bulunduğu kabarık liste) davetiye çıkarıyor. Çocuk Metabolizma ve Beslenme Uzmanı Prof. Dr. Ahmet Aydın "Kutu Sütü Savaşları" adlı yazı dizisinde "Bütün ısıl işlemler sütteki faydalı bakterileri tahrip ettikleri gibi bunların ürettikleri enzimleri ve vitaminleri de tahrip ederler. Amaç, sütün kesilmesini engellemek ve raf ömrünü artırmaktır." diyerek pastörizasyon ve UHT işlemlerinin asıl amacına dikkat çekiyor. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden Profesör Ahmet Aydın ile beraber 19 Aralık 2011 tarihinde 'Doktorum' adlı televizyon programına katılan Onkoloji Uzmanı Prof. Dr. Yavuz Dizdar, "Yiyeceklerin raf ömrü ne kadar uzunsa sizin raf ömrünüz de o kadar azalıyor" diyerek uzun ömürlü kutu sütlerin zararına dikkat çekmişti. Şirketler ve devlet yetkilileri ise şimdiye kadar yaptıkları açıklamalarla bunları reddediyor.

Son derece zararlı olduğu belirtilen kutu sütleri, geçtiğimiz haftadan itibaren ilkokullarda dağıtılmaya başladı. Çernobil faciasının 26. yıl dönümüne denk gelen bu dağıtımlarda çocuklar, hem dağıtılan kutu sütlerini hiçbir şeyin farkında olmadan içtiler, hem de bunu bir oyun olarak gördükleri için eğlendiler. Ancak bu sütleri dağıtanların Çernobil sonrasında da fındık dağıttıkları unutulmadı. Dağıtımın başladığı gün Diyarbakır'dan zehirlenme belirtileri ile hastaneye kaldırılan çocuklar olduğu haberleri geldi. Aynı gün içerisinde zehirlenen çocuk sayısı 50 olarak belirtilirken, daha sonradan bu rakam, yüzlerle ifade edildi. Kutu sütünden zehirlenme nedeniyle farklı farklı merkezlerde de hastanelere başvurular oldu. İstanbul, Sivas, Antalya, Edirne, Mersin, Konya, Adana, Muğla, Van ve daha birçok şehirde binlerce zehirlenme olayına rağmen süt dağıtımına halen devam ediliyor.

Pastörize ve UHT sütlerin ne ölçüde zararlı olduğu tartışmaları sürerken, Sağlık Bakanlığı "Gelen şikayetlerin bünyeleri süt şekerine [laktoz] hassas olan çocuklarımızla ilgili olduğu değerlendirilmiştir." diyerek görmezden gelen tutumunu sürdürüyor. Ayrıca Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç: "Üzücü bir olay ama büyütülecek bir durum değil. İlk kez içildiğinden, aşırı doz nedeniyle rahatsızlanmış olabilirler" diyerek sorunun süt ile alakalı olmadığını zehirlenmeye sebep olarak çocukları göstermesi dikkatlerden kaçmadı. Yine devlet ve şirket yetkilileri kameralar karşısında süt içerek, kutu sütün "sağlıklı olduğunu" göstermeye çalıştı. Ancak unutulmamalıdır ki Çernobil faciasından sonra da dönemin Ticaret Bakanı Cahit Aral, kameralar önünde çay içerken "Biraz radyasyon iyidir!" demişti; ve aynı dönemde okullarda fındık dağıtımı da yapılıyordu.

Çöpe atma öğrenciye ver!

Çernobil sonrası dağıtılan fındığın nedeni radyasyon oranının artmasından dolayı ihraç edilememesiydi. Süt dağıtımında da amaç aynı. Son zamanlarda süte olan talebin azalması üzerine şirketler satamadıkları kutu sütleri okullarda dağıtarak kutu süt içme alışkanlığını tekrar canlandırmak istiyor. Türkiye Süt Üreticileri Merkez Birliği Genel Başkan Yardımcısı Fatih Salih Okumuş'un "Şu anda değil 7 milyon, 70 milyon öğrenciye dağıtacak kadar sütümüz var." sözleri satılamayan ve üretim fazlası olan sütün tahminlerden daha fazla olduğunu gösteriyor.

Devletin okullarda dağıttığı ister fındık, ister süt, isterse ceviz veya bisküvi olsun, tüm gıdaların çocukları zehirlediği artık anlaşılırken ailelerin de çocuklarını korumak için, "yabancılardan şeker, çikolata alma" tembihlerinin yerine "devletin okulda dağıttığı bir şeyi yeme, içme" gibi telkinlerde bulunduğu belirtiliyor.

SÖZ

Söz bu topraklarda her daim vücut buldu. Söz her daim iktidara karşı direniş oldu bu topraklarda. Hükümdarlar geldiler geçtiler. Hepsi kendi adını kazımak istedi belleğimize, hepsi silmek istedi belleğimizi. Ancak biz sözümüzü her daim dilden dile aktardık. Sözümüz kültürümüzdü, toplumsal irademizdi, anonim gücümüzdü düşünürün belirttiği gibi. Hepimiz söze bir başkasını, bir yenisini kattık. Özgürlük bu topraklarda şekil bulana kadar bizler iktidara karşı sözlerimizi söylemeye ve yaymaya devam edeceğiz.

"Hükümdarlık sisteminin kendini halka kurnazca ya da kaba kuvvet yoluyla boyun eğdirmiş olan ayrıcalıklı bir azınlığın iradesine dayalı olduğu, oysa kültürün her safhasının sadece toplumun anonim gücünü ifade ettiği gerçeği bu gizli çatışmanın göstergesidir.(...)İktidar toplumdaki kısır öğedir, bu bireye ya da küçük gruplara intikal ederken, kültür üretken iradededir, toplumdur. (...) Kültür iktidardan ne kadar kopuksa doğal gelişimi o kadar az etkilenir. Bu da iktidarın sürekliliğine karşın doğrudan bir tehlikedir."

Rudolf Rocker

"Topraktan gelen toprağa gider" der eskiler. Topraktan geldiğini unutan ise toprağı küçümser, ona sahip olmaya çalışırmış. Yukarıdaki Dağ ve Adamın konuşmasıdır. Söyleyeni belli değildir, anonimdir. Dilden dile aktarılmış, günümüze bu şekliyle gelmiştir. Dağın ucuna geçmek isteyen beyler, hükümdarlar ve rençberlerin dağ ile olan diyaloğudur. Dağ kendisini zorla öne sürmek isteyene geçit vermeyeceğini bildirir. Kendi halinde olan rençberi ise buyur eder. Dağ da biziz, Yol da biziz, Yordam da biziz, Söz de biziz.

Dağ ve Adam (**Sözler: Anonim)**

Adam aldı: Ben bu ilin valisiyim, Dilde kahır dolusuyum, Ben-i adem ulusuyum, Yol ver de geçem uca dağlar

Dağ aldı: Ben ne kurtlar kuşlar gördüm, Ne beyler paşalar saydım, Hepisin postunu serdim, Yol vermezem zor sana beyim

Adam aldı: Yedi cihan hakimiyim, Süleyman'ın mührüyüm, Cehennemler taşkınıyım, Yol ver de geçem uca dağlar

Dağ aldı: Sultan Mehmet Fatih olsan, Pare pare toplar yağsan, Gürz elinde Ferhat olsan, Yol vermezsem zor sana beyim

Adam aldı: Kaf dağının perisiyim, Gözde hayal dolusuyum, Zal oğlunun dirisiyim, Yol ver de geçem uca dağlar

Dağ aldı: Kaf dağının ecinnisi, Gözdeki hayal perdesi, Var mı ölümden ötesi, Yol vermezsem zor sana beyim

Adam aldı: Şu köyün rençberinde, Küreğim kazmam elimde, Hile yoktur ezelimde, Yol ver de geçem uca dağlar

Dağ aldı: Benimde topraktır aslım, Sende büyür ancak neslim, Hiç oldu mu sana kastım, Yol senin yordam senin olsun

Hiç oldu mu sana kastım, Yolum can, yurdum senin olsun

GAZETE MEYDAN Yerel Süreli Yayın Mayıs 2012 **Sayı:** 1 **Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:** Mehmet Nur Denek **Adres:** Alaybey Mah. Gaziler C. No:4 Kat:2 Gaziantep **iletisim@meydangazetesi.org** www.meydangazetesi.org **Baskı:** Özdemir Matbaacılık Davutpaşa C. Güven San. Sit. C Blok No:242 Topkapı/İST **Tel:***(212) 577 54 92*